

PONY WEST

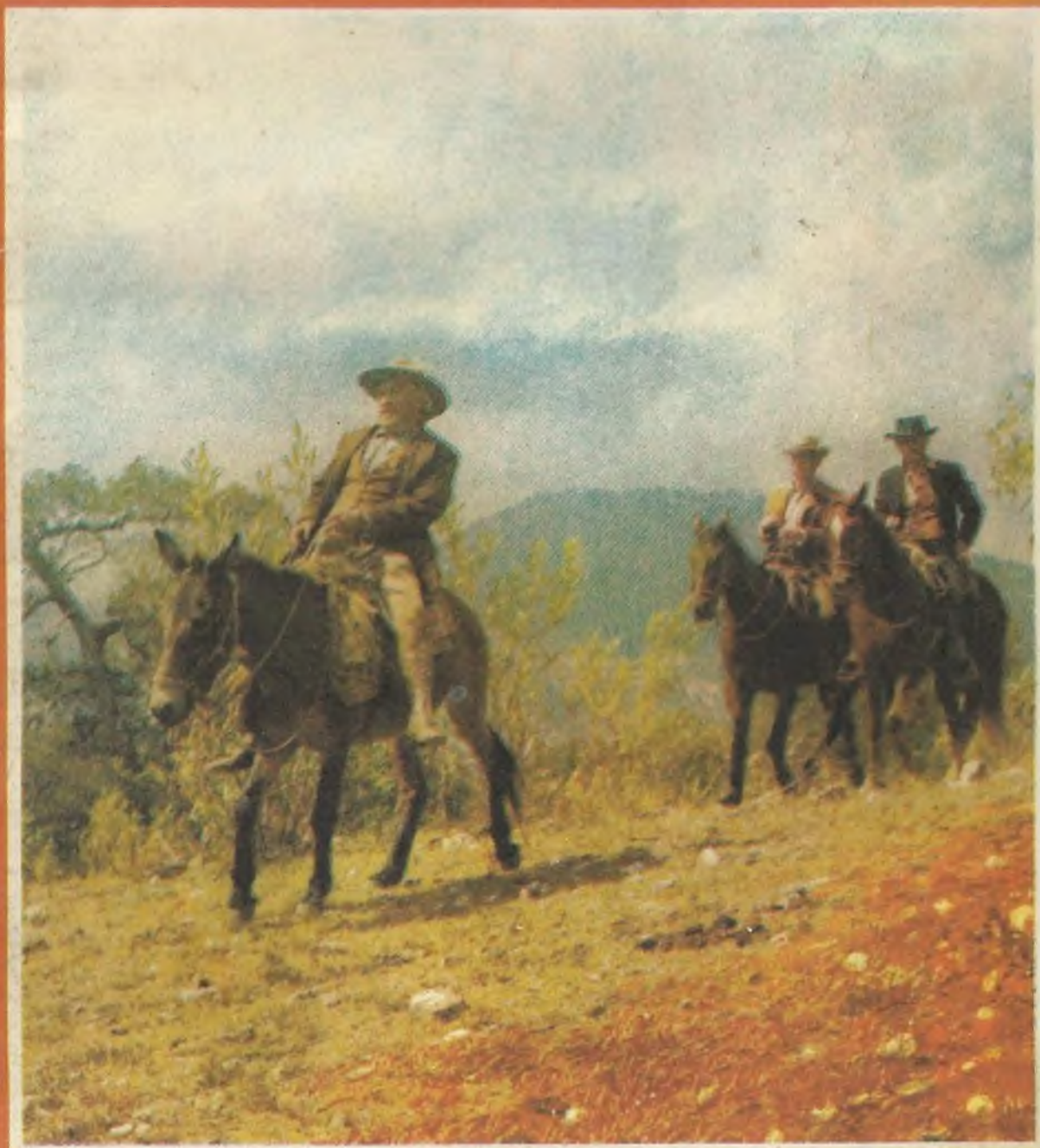
BROJ 5

CENA 20 DINARA

VANREDNA SERIJA

BUČ KASIDI I KID

JAHAČI MRAKA

Teks Gordon

JAHÁČI MRAKA

**SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID**

**Teks Gordon
V EPIZODA
JAHAI MRAKA**

Copyright © by Bones and DEN PRESS

World rights reserved

**Lektor:
Milorad Stevanović**

**Recenzija:
Borivoje Lošić**

**Korektura:
Fotoslog Dečje novine
Gornji Milanovac**

**PONY WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE – BRÖJ 5 –
Januar 1982. godine. Cena 20 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Nevena Knežević. Telefoni: uredništvo (032) 711-549 i prodaja 711-073. Teleks: 13731. Fotoslog i automatski prelom Eurocat 200, NIRO Dečje novine. Štampa »Slovo«, Kraljevo.**

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon:

JAHAČI MRAKA

GLAVA PRVA

Blage padine u podnožju planina Sangre de Kristo, u Nju Meksiku, jasno je obasjavala jaka mesečina. Njena srebrnasta svetlost davala je čitavom predelu pomalo sablasan izgled, ali je zato pomagala noćnim grabljivicama oštarih kandži da lakše spaze svoj plen. Moguće žrtve su zbog toga više birale senke i skrovita mesta.

Na ponekom uzvišenju, s vremena na vreme, pojavio bi se obavezni kojot i svojim tužnim zavijanjem pozdravljao veličanstvenu nebesku svetiljku, koja je dostojanstveno kružila na baršunastom svodu noći. Odjednom, pesma kojota umuče i hitri stanovnici prerije

nestadoše u najbližim rupama. Njihove oštre uši još izdaleka su uhvatile treperenje vazduha, naslutile opasnost, koja se nekoliko minuta kasnije pojavila u vidu usamljenog konjanika koji je galopirao duž planinske padine, trudeći se da što pre izbije na drum koji je vodio za Taos i pružao se nekako paralelno pored železničke pruge u pravcu Santa Fea.

Taj noćni jahač nije bio niko drugi do Buč Kasidi. Mladi odmetnik je žurio na sastanak sa Sandens Kidom, koji je trebalo da ga čeka u Santa Feu. Razume se, Buč je tamo mogao brže i udobnije da stigne železnicom, ali posle najnovijih podviga dvojice prijatelja, sve železničke linije u Arizoni, Koloradu,

Jutahu i Nju Meksiku bile su pod budnim nadzorom saveznih šerifa i njihovih pomoćnika, a pogotovu detektiva iz Pinkertonove agencije.

Za Buča je ovo bio dovoljno ubedljiv razlog da odustane od putovanja železnicom i da se poveri svom konju. Na putu se nalazio već dobra tri dana, izbegavajući reku Rio Grande i svraćajući samo u manja naselja, gde nije bilo telegrafskih žica ka Santa Feu.

Uglavnom se kretao noću. Dnevne žege bi provodio na ponekoj usamljenoj farmi ili ranču, gde su simpatičnog mladića gostoljubivo primali, ili bi se prepustio dosadnim insektima u prašnjavim sobama nekog stočarskog gradića.

Blagi povetarac koji je pirkao sa planina godio je Buču i on je sa uživanjem izlagao svoje lice ovom nežnom milovanju. Možda zbog toga i nije dovoljno budno motrio na teren kojim se kretao ili je suviše verovao svom konju. Sasvim neočekivano, njegov ždrebac posrnu i, kao da ga je neko uhvatio za rep i, povukao uvis, prelete preko glave i svom težinom tresnu na zemlju. Uz put se čuo prasak, kao kada se lomi suva grana, praćen bolnim njištanjem životinje. Imao je sreće. Umesto da ga konj poklopi svojim telom, Buč je prilikom prevrtanja izleteo iz sedla i mada se prilično ugruvao, skoro neozleđen se zaustavio nekoliko metara dalje.

Pomalo ošamućen, on se podiže na noge. Bio mu je dovoljan samo jedan pogled da shvati šta se dogodilo. Njegov konj je prednjom desnom nogom upao u sveži krtičnjak, prevrnuo se i prilikom pada slomio nogu.

Životinji nije bilo spasa. Pokušavala je da se podigne, ali bi svaki put bespomoćno klonula natrag na zemlju. Buč uzdahnu. Podigao je sa zemlje kolt koji mu je ispao prilikom pada, očistio ga od prašine i onda polako prišao konju. Pametne oči osakaćenog ždrepcu napeto su ga pratile, kao da je jadnik shvatao šta ga čeka. Da bi izbegao pogled tih bolnih očiju, Buč zađe životinji s leđa, hitro prisloni cev kolta o uvo i dvaput povuče okidač. Pucnjevi potmulo odjeknuše, a lepa ždrepceva glava klonu u prašinu. Još nekoliko trzaja i sve je bilo gotovo.

Čitav minut Buč je buljio u ubijenog konja. Onda je rukom prešao preko očiju, kao da želi da odaгна mračne slike i prisili sebe da se vrati praktičnim stvarima.

Malo kasnije skinuo je sedlo i torbe sa ždrepcu, natovariv ih na leđa i pognut pod teretom krenuo niz padinu. Znao je da se tu negde nalazi drum.

Jedan čas kasnije, okupan u znoju i pokriven prašinom, Buč je stigao do bele trake druma. Tresnuo je sedlo na zemlju i potpuno iscrpljen seo na njega. Pošto je došao sebi, on pogleda levo i desno, ali

put je bio pust.

Ništa, rekao je u sebi. Ostaću ovde sve dok ne naiđu neka poštanska kola, pa makar morao da čekam i tri dana.

No, mladog odmetnika nije napuštala srećna zvezda. Kada je prema položaju meseca na nebu ocenio da je već blizu ponoć, negde iz daljine začu se poznati zyuk: topot mnogobrojnih konjskih kopita, pomešan sa tandrkanjem kola i škripom točkova. Buč odahnu. Imao je sreće. Štaviše, kola su se približavala iz severa i putovala ka jugu, što je njemu potpuno odgovaralo.

Kada je ugledao kola na ravnom delu puta, Buč skoči na sredinu drumu i počeo da maše rukama. Jedino je strahovao da ga kočijaš ne primeti ili da se uopšte ne zaustavi, jer su kola mogla biti prepuna putnika.

Međutim, to nije bio slučaj. Kola su se nalazila dobrih stotina metara daleko od njega kada se začu škripa kočnica, pritezanje uzde zaprege i promukli glas kočijaša koji je zaustavljao konje. Najzad se kola zaustaviše jedno desetak metara ispred Buča i on polako krenu ka njima. Odjednom, nešto pade s desne strane kola i otkotrlja se po prašini. Buč se nehotice trže i ruka mu pođe ka dršci kolta u futroli, a onda je razrogačio oči ugledavši kočijaša i pratioca kako ruku dignutih uvis sede kao skamenjeni na sedištu.

Još uvek ne shvatajući u čemu je stvar, Buč stiže do kola, a kočijaš i pratilac uglas zavapiše:

– Ne pucajte! Vozimo samo putnike... Nema nikakvih para!

Kroz prozorče na vratima kola virnu jedna čupava glava, ali se odmah zatim uplašeno povuče natrag.

– U čemu je stvar? – najzad se pribra Buč. – Ja samo želim da me primite u kola. Konj mi je slomio nogu i dalje ne mogu pešice...

– A, tako – glasno odahnu kočijaš, postariji dežmekast čovek, čije je lice bilo obraslo prosedom čekinjom. – Znači, nisu oni, Džime – dođao je pratiocu.

Ovaj polako spusti ruke i onda ukočeno siđe s kola. Podigao je dvocevku iz prašine, dunuo u njene cevi i progundao:

– Još nekoliko ovakvih susreta, Tome, i sa mojim srcem je svršeno.

Buč je gledao čas u jednog, a čas u drugog, da bi se onda podbočio i rekao:

– Dobro, može li neko da mi objasni u čemu je stvar?

Pratilac Tom sasvim priđe Buču i tihim mu glasom odgovori:

– Ne znam ko ste, stranče, ali drago mi je što ne pripadate bandi »Jahača mraka«. Skoro nema noći da oni ne zaustave neka poštanska kola ili opljačkaju banku.

– Tako, dakle? – s razumevanjem klimnu glavom Buč. – Ovde vlada teror neke bande.

– I to već mesecima – odvrati ko-

čijaš sa svog sedišta. – Penjite se gore, stranče, jer u kolima nema mesta.

– A kuda vozite? – upita Buč.

– Za San Pablo – odgovori kočijaš Džef. – Po voznom redu, trebalo bi da stignemo negde u samu zoru.

– To mi odgovara – promrmlja Buč i pohita ka mestu gde je ostavio sedlo i torbe.

Malo kasnije, već je bio na sedištu između pratioca i kočijaša i, dok su kola nastavila da jure po mesečini, slušao zanimljivu priču o bandi »Jahača mraka«.

– Pojavili su se pre tri meseca – govorio je kočijaš. – Niko ne zna odakle, ali mora da je to moćna banda, jer se dešava da ponekad napadnu istovremeno više mesta u okolini.

– Svi su obučeni u crna odela i imaju maske na licima – hitro je svog druga dopunjavao pratilac Tom. – Ja sam prvi put pokušao da im se oduprem, ali sam dobio takve batine da to više ne pomišljam da učinim. Zbog silnih pljački, čitav okrug je doveden na ivicu bankrotstva. Rančeri se ne usuđuju da novac daju u banke, već teraju stoku čak do Puebla, u Arizoni, pa novac koji dobiju za njenu prodaju ostavljaju u tamošnjim bankama. Sasvim izuzetno, kola su nam noćas puna putnika, jer ljudi više vole da putuju železnicom nego da se susreću sa »Jahačima mraka«.

– A kuda ste vi zapeli, prijatelju? – zainteresova se kočijaš.

– Možda u Meksiko – oprezno odvratila Buč. – Ili bar do Albukverka.

A u sebi je Buč već razmišljao da li da se malo zadrži u San Pablu. Imao je predosećaj da će doživeti novu avanturu i interesantne susrete sa bandom.

Prva svetlost dana već se ocrtavala na istoku. Tada kočijaš Džef reče da ulaze u dolinu San Pablo, gde se nalazio i istoimeni grad. Put naglo skrenu iz ravnice ka bedima, koja se razdvojiše i pred njima se ukaza uzani prolaz između dve visoke kamené litice.

Samo što su prošli kroz usek, vidik se otvori. Umesto prašnjave, gole prerije, pojavi se divna zelena oaza, široka, ravnih polja prošaranih šumarcima i rečicom koja je svetlocala na rumenilu zore. U vazduhu nestade prašine i Buč prvi put duboko napuni pluća pravim životnim eliksirom.

– Pa, ovo je zaista raj! – nehotice uzviknu.

– Sada je pakao – mračno progundala kočijaš i besno ošinu zapregu.

Drugi kraj doline gubio se u jutarnjoj izmaglici. Pola časa kasnije, Džef podiže bič i uperi ga nešto levo od puta:

– San Pablo – kratko je objavio.

U oblaku prašine kola se zaustaviše ispred male stanice, koja se nalazila odmah pored saluna sa simboličnim imenom »Raj«. Iako je bilo veoma rano, vrata saluna se

širom otvoriše i napolje izađe grupa ljudi. Upravnik poštanske stanice i njegov pomoćnik već su stigli do kola i kočijaš im baci vreću sa poštom. Buč skoči i pratilac mu spusti sedlo i torbe. Kad se okrenuo, spazio je jednog veoma debelog čoveka, kao krv crvenih obraza, odevenog u tamno građansko odelo, koji je preko prsluka imao debeli, zlatni lanac za časovnik. Ispod crnog šešira od mekog filca videle su se čupave obrve i par sitnih očiju, koje kao da nisu ni za trenutak mirovale. Debeljko se iskašlja i važnim glasom upita kočijaša:

– Kako je bilo, Džefe?

– Dobro – odvrati ovaj. – Primili smo samo jednog putnika, gospodine Mortimere.

Kočijaš palcem pokaza prema Buču i debeljkove oči pažljivo osmotriše mladog čoveka. Obazreo se oko sebe i video da putnici izlaze iz kola. U opštem žagoru njegov se pogled zaustavi na jednom lepuškastom licu, uokvirenom kosom crvenom kao bakar. Bila je to putnica koja je stigla u San Pablo. Njen prtljag prihvati brkati čovek u kariranom prsluku i ponese ga u salun. Devojka pođe za njim, ali, pre nego što će ući, osvrnu se i uzvрати pogled Buču. On se osmehnu i bi na isti način nagrađen. Uzdahnuo je i pomislio: bar neko prijatno lice u ovom gradu. Valjda imaju neki hotel.

Probio se kroz gužvu i popeo na

trotoar. Nekoliko kuća niz ulicu spazio je izbledelu firmu hotela i, pošto je bolje namestio sedlo na leđa, uputio se tamo. Nije načinio ni nekoliko koraka kada ga jedan duboki glas zaustavi:

– Hej, stranče! Trenutak!

Buč polako okrenu glavu. Iz gomile okupljene pored kola izdvoji se jedan visoki čovek u kaputu od jelenske kože. Na prugastim pantalonama imao je dva ukrštena pojasa sa revolverima, a kicoške čizme dopunjavao je isto tak skup šešir, za koji Buč smesta oceni da vredi bar pedeset dolara. Ispod kožnog kaputa, namerno razmaknutog, mutno se presijavala šerifska zvezda zakačena o crni prsluk.

– Mene zovete? – polako odvrati Buč.

Šerif ništa ne reče, mišta već mu pride. Pažljivo ga je odmerio i zatim promrmljao:

– Džef je malopre pomenuo da ste se noćas ukrcali na njegova kola.

– Tačno – potvrdi Buč. – Konj mi je nastradao i srećom po mene, naišla su kola. Inače sam već bio izlazio čime pešaćeći.

– Hm – progundā šerif. – Ja sam Ralf Nader, zakon u ovom gradu. Želim da saznam ko sve dolazi ovamo i zbog čega.

– Čuli ste zašto sam došao ovamo – mirno reče Buč. – Otići ću čim kupim dobrog konja i malo se odmorim.

Rekavši ovo, on zakorači troto-

arom.

– Hej, polako! – grmnu šerifov bas iza njega. – Ja još nisam završio.

– Ni ja – okrete se Buč. – Možete li mi preporučiti neki hotel u vašem gadu? Bez stenica i sa dosta tople vode.

– Još nisam došao do vašeg ostanka u gradu, stranče – progunda šerif. – Ostaćete ovde tek kada ja to odobrim.

– A ako ne odobrite? – nakostreši se Buč. – Mogli bismo odmah nešto da raščistimo, šerife. Ostaću u San Pablu dok se dobro ne odmorim i ne kupim konja.

Njegova desna ruka polako kliznu prema koltu u futroli i šerif Nader smesta uvuče rogove. Odmahnuo je masivnom šakom i rekao blažim glasom:

– U redu, u redu, nije potrebno da se prepiremo. Mi ovde imamo dosta neprilika sa banditima i zato otvaramo četvore oči kada se pojavi neki stranac.

– Slobodno zatvorite suvišna dva oka – osmehnu se Buč. – Ja ništa ne krijem. Do viđenja, šerife.

I ne osvrćući se više, on odlučnim koracima ode niz ulicu. Kada je ulazio u hotel, krajičkom oka pogledao je u pravcu saluna i video šerifa kako još uvek stoji na istom mestu i gleda za njim.

Buč nogom gurnu vrata i obrte se u malom holu. Prostorija je izgledala prilično čista. Za malim pultom u uglu ugledao je postariju

ženu džinovskih dimenzija, čije su ruke, nalik na poveće šunke, počivale preko otvorene knjige za upis hotelskih gostiju. Žena razvuče usta u nešto nalik na osmeh i procvrkuta:

– Molim?

– Sobu i malo vode da se umijem – reče Buč.

– Dolar dnevno. Plaća se unapred.

Mladi odmetnik baci na pult srebrni dolar, koji kao čarolijom nestade ispod ženine mesnate šake. Zatim je u knjizi gostiju naškrabao ime Tom Smit i u sledeću rubriku upisao »rančer iz Kolorada«.

Žena mu tutnu u ruku ključ od sobe, iskosa pogleda u ono što je napisano u knjizi gostiju, pa još umilnijim glasom reče:

– Soba broj 5, u hodniku desno. Poslaću vam dečka da donese vode. Ako ste gladni, restoran »Tri srca« je otvoren preko celog dana. Sada baš spremaju odličan doručak.

Malo zatim Buč je već bio raskošan u svojoj sobi. Kada mu jedan pegavi mališan donese tople vode, on odmah prionu da brijačem sastruže ono malo malja koje su mu pokrivale obraze. Zatim se dobro umio. Iz torbe je izvukao čistu košulju, prljavom obrisao čizme, otresao prašinu sa šešira i tako osvežen odmah krenuo u preporučeni restoran.

Tamo ga je zapahnuo prijatan miris pržene slanine i jaja. Aroma

kafe mu je zagolicala nozdrve.

Narudžbinu je primio postariji čovek, pogrbljen od dugogodišnjeg rada, ali mu je jelo, malo kasnije, donela visoka crnokosa devojka, čiji su rumeni obrazi pucali od jedrine. Još jedan prijatan susret, zaključio Buč. Pokušao je da stupi u razgovor sa kelnericom, ali se ona zadržala u granicama svojih poslova i Buču ništa drugo nije preostalo nego da navali na jelo.

Već je bio prešao na kafu i zavišao cigaretu, kada se u restoranu pojavi šerif Nader, a za njim uđe i debeljko čupavih obrva, koga je kočijaš Džef oslovio »gospodine Mortimer«.

Njih dvojica sedišu za jedan sto u uglu. Pošto su naručili jelo, počne tiho da razgovaraju. S vremena na vreme krišom su bacali poglede ka Buču, ali, kako je u restoranu bilo dosta gostiju, ovaj ništa nije mogao da čuje od njihovog razgovora i zato je na kraju platio i izašao.

Na ulici se malo kolebao da li da ode u hotel, ili da prvo potraži konja. Odlučio se za ovo drugo. Negde pri kraju ulice video se veliki koral sa prostranom štalom i Buč pođe tamo. Uz put je razgledao grad. Zgrada opštine, od crvenih cigala, škola sa zvonikom od istog materijala, belo okrečena, i mala crkva svedočile su da je ovo naselje sedište okruga i da živi u prosperitetu. I ostale kuće bile su sveže okrečene, trotoari pred njima

čisti, a prolaznici uljudno obučeni. Međutim, odmah je Buču palo nešto u oči. Bili su to mračni izrazi svih ljudi koje je sretao na ulici. Čak i deca koja su hitala u školu iza opštine nisu podizala uobičajenu graju, nego su pognutih glava promicala ulicom i nestajala u školskom dvorištu. Na vratima desetak radnji stajali su vlasnici, koji kao da nisu imali mnogo posla. Ako je bilo tačno da se u dolini nalazi dosta rančera, onda su oni već morali biti u gradu, jer je tog dana bila subota, dan kada su se obavljale sve kupovine i svršavali razni poslovi. No, one poznate živosti nije bilo u San Pablu.

Vrteći glavom, Buč produži niz ulicu. Tako je prošao pored zgrade banke i njegove oči zadržaše se na firmi, gde su na crnoj podlozi bleštala zlatna slova: PRVA NACIONALNA BANKA, SAN PABLO, a ispod toga nešto sitniji napis »Mortimer i kompanija«.

– Tako, dakle – promrmlja Buč. – Debeljko je ovdašnji bankar. Šerif Nader je sigurno njegov čovek, čim su toliko prisni. Ipak, njih dvojica mi ne izgledaju tako zabrinuto koliko bi trebalo da budu, obzirom da je banda »Jahača mraka« paralisala sav posao u ovom kraju.

Razmišljajući, Buč stiže do gradske štale i nađe se pred jednim užasno mršavim dugajlijom, koji je sedeo na vrećama zobi i odbijao dimove iz lule sa kratkim kamišom. Dugajlija mu klimnu glavom

i njegova tanka usta pretvoriše se u nemi znak pitanja.

– Potreban mi je konj – reče Buč. – Nešto dobro.

– Toga u San Pablu nema – odvrati dugajlija. – Za poslednja tri meseca sam prodao tridesetak konja i moje zalihe su pri kraju.

– Znači, poslovi dobro idu? – odvrati Buč. – Odakle tolika потраžnja za konjima?

– Poštanska stanica ih stalno kupuje, a i ovdašnji građani koji napuštaju San Pablo – objasni vlasnik štale. – Na žalost, nove ne mogu da dobijem, jer ih ni na rančevima u dolini više nema.

– Kako to? – iznenadi se Buč.

Dugajlija izvadi lulu iz usta, izbacivši loptu žute pljuvačke u prašinu. Pošto se pažljivo osvrnuo na sve strane, odgovorio je sasvim drugačijim glasom:

– Vidim da ste stranac ovde, inače biste znali zašto nema konja. Banda »Jahača mraka« pljačka ne samo novac već i sve konje na koje naiđe. Uskoro u dolini neće čovek imati na čemu da jaše.

– Baš sam baksuz, do đavola – promrmlja Buč. – Meni se žuri oдавде.

Dugajlija ustade i glavom mu dade znak da pođe za njim u štalu. U polumračnoj prostoriji on se zaustavi kod preposlednjeg boksa i Buč u njemu vide oronulu životinju upalih bokova, sa rebrima koja su provirivala ispod olinjale kože.

To je sve što imam – reče dugaj-

lija i palcem pokaza preko ramena ka susednom boksu. – Onog drugog čuvam za sebe... Neka se nađe.

– Koliko? – upita Buč.

– Dugajlija ga pogleda i onda smesta reče:

– Sto dolara.

– Sto dolara? – zagrcnu se Buč. – Pa, za te pare mogu da kupim konja koji je pobedio na trkama u Denveru.

– Ovo nije Denver – poučno reče dugajlija – kao što ni ja nisam predsednik Linkoln, nego samo Majk Bond. Kako se zovete, stranče?

– To... Tom Smit – brzo se Buč priseti svog novog imena.

– Ime dobro kao i svako drugo – komentarisao je dugajlija, očigledno ne verujući da se Buč tako zove.

– Dakle, sklapamo li posao ili ne?

– Videćemo – reče Buč i pođe ka izlazu iz štale.

– Možda će cena kasnije biti viša – čuo se Bondov glas. – Još jedan prepad »Jahača mraka«, pa i ja odlazim oдавде.

Buč odmahnu rukom i nestade. Osećao je strahovit umor u nogama i zato je odložio sve da bi se vratio u hotel. Tamo je svukao samo čizme i obučen se sručio na postelju. Minut ili dva buljio je u tavanicu i pokušavao da razmisli o svesmu što je čuo. Ali, skoro trenutno, utonuo je u san. Glasno je zahrkao i uopšte nije primetio kada su se pola časa kasnije vrata njegove sobe nečujno otvorila i jedna mes-

nata šaka skliznula prema bravi.

GLAVA DRUGA

Buč naglo otvori oči. Ležao je u mraku. Trenutak kasnije primetio je svetlost koja je dopirala kroz prozor sa ulice i onda shvatio gde se nalazi. Nastavio je nepomično da leži i da osluškuje. Zatim se podigao. Ruka mu prvo napipa poja-seve sa revolverima, prebačene preko naslona stolice. Oružje je bilo na mestu.

Iz džepa na prsluku izvadio je masivni železnički sat. Zatim je kresnuo šibicu. Bilo je osam sati. Spavao je, znači, skoro punih dvanaest časova.

Ne navlačeći čizme, on ode do stola i pripali lampu. Posle se ispljuska vodom na umivaoniku i osetio sasvim dobro. Zavijanje u stomaku podseti ga da je jeo još pre dvanaest časova, pa je požurio da se obuče i izađe iz hotela. Prolazeći kroz hol, klimnuo je glavom debeloj ženi za portirskim pultom, ali nije primetio njen sumnjičavi pogled koji ga je ispratio do ulice.

Buč ponovo svrati u onaj restoran, pojede obilnu večeru i zatim ode do saluna »Raj«. Kada je ušao u lokal, bilo je skoro devet časova uveče. Zatekao je prilično gostiju i morao je dugo da čeka za šankom da bi bio uslužen. To je iskoristio da osmotri ljude oko sebe.

Ponovo mu je palo u oči da se u salunu nalazi samo nekolicina

kauboja i da većinu gostiju čine ljudi iz grada. Atmosfera je, neka-ko, bila napeta i, mada su svi bučno razgovarali, mladom odmetniku nije bilo teško da zaključ i kako je sve to izveštačeno i da lažno raspoloženje gostiju čak ni česte čaše viskija ne mogu da održe na stalnoj visini.

Hteo je da izađe iz saluna, ali mu se nije vraćalo u praznu hotelsku sobu. Kako se osećao odmornim, odlučio je da i dalje ostane ovde. Samo je uzeo bocu viskija i čašu i preselio se za jedan sto u uglu. Negde oko pola jedanaest u salun uđe mršavi vlasnik gradske štale, koji se obazre na sve strane i, ugledavši Buča, lako mu klimnu glavom. Dugajlija Bond ispi nekoliko čaša viskija jednu za drugom, nadlanicom obrisa usta i, pošto je jedan trenutak buljio u zidni časovnik naglo se okrenu i izađe u noć.

Njegov primer kao da je zarazno delovao na ostale goste. Dok su se kazaljke na satu polako pomerale, približavajući se ciframa koje su označavale pola dvanaest, salun je skoro opusteo. Osim dva notorna pijanca, koja su dremala preko puta Bučovog stola, trojice bradatih tipova surovog izgleda, kod šanka i pospanog barmena, u »Raju« više nije bilo nikoga.

Nešto malo živahnosti unese dolazak šerifa Ralfa Nadera, koji se pojavio praćen bankarom Mortimerom. Debeljko prvi baci pogled na sat, a onda dade znak barmenu

da im natoči piće. Buču opet nije promaklo da njih dvojica motre na njega, koristeći za to veliko ogledalo iza šanka.

U deset do dvanaest Mortimer i Nader su bili kod svoje treće čaše viskija, pijanci su glasno hrkali, a barmen kao da se trgao iz dremeža. Buč vide kako brkati čovek nervozno briše čaše i neprestano baca poglede prema zidnom časovniku.

Ovi svakako nešto očekuju, zaključili mladi odmetnik. Rano je za doček Nove godine, ali ponoć je sigurno vreme kada treba nešto da se dogodi. Ponoć! Dabome, prolete mu kroz glavu. »Jahači mračka« ... Nije valjda ...?

Kao odgovor na njegova nema pitanja, negde sa kraja grada začu se topot kopita mnogobrojnih konja. Kazaljke samo što se nisu poklopile na broju dvanaest kada odjeknuše pucnji. Prava kanonada! Trojica bradonja nestadoše iza šanka, pijanci se zavukoše pod sto, a bankar Mortimer i šerif Nader priljubiše se uza zid između dva spoljna prozora.

Od grmljavine kopita počese da zveckaju čaše na policama iza šanka. Neko potmulo ospova, a brkati barme odjednom nestade ispod tezge kao da ga je zemlja progutala. Skoro istog trenutka kada jahači stigoše pred salun. Prvi plotun raznese sva stakla na lokal. Buč je bio srećan što je izabrao sto u uglu i sada je mirno mogao da posmat-

ra kako meci razbijaju flaše na policama, zarivaju se u slike duž suprotnih zidova i raznose stolice koje su im se našle na putu.

Onda tutnjava prođe dalje, ali kroz razbijeni izlog saluna ulete poveći kamen i zaustavi se negde na sredini lokala. Buč jasno vide da je kamen uvijen u hartiju.

Jahači stigoše do kraja ulice i otutnjaše prema dolini.

U salunu je nekoliko trenutaka vladala mrtva tišina, a onda se začu barmenova glasna psovka. Kada je brkati podigao glavu iznad šanka, Buč vide da je sav mokar, prosto okupan viskijem koji se sli-vao na njega iz razbijenih boca. Trojica bradonja se takođe pojaviliše iz svojih zaklona, dok su pijanci još uvek čučali ispod stola.

Šerif i bankar se najzad odlepiše od zida i oprezno virnuše na ulicu. Buč takođe požuri ka vratima. Kad je izašao na trotoar, učinilo mu se da je kroz San Pablo protutnjao uragan. Mesec, koji je odavno bio izašao, jasno je osvetljavao razbijene prozore na kućama, izrešetane firme, provaljene izloge i unezverene ljude koji su u donjem rublju izletali napolje.

Buč jednim pogledom obuhvati celu ovu scenu i onda se priseti ubačenog kamena, pa dobaci šerifu:

– Izgleda da imate neku poruku od ovih bučnih posetilaca.

Nader i bankar ga mračno pogledaše i skoro utrčaše u salun.

Buč takođe uđe unutra. Kod šanka je šerif baš razvijao hartiju sa onog kamena. Mortimer mu je istrže iz ruku. Pukim slučajem, nijedna od lampi nije nastradala u toku pucnjave i pri njihovoj svetlosti bankar glasno pročita:

– Građanima San Pabla! Ovo je bila samo mala predstava onoga što vas očekuje ako do sutra u ponoć ne budete sakupili deset hiljada dolara i predali našem čoveku koji će doći da ih preuzme. Sastanak sa njim biće . . . – bankar naglo prestade da čita poruku i njegove se oči sretoše sa Bučovim.

Pozadi šanka brkati barmen jeknu:

– Malo je što su nam upropastili posao. Sada već moramo da plaćamo i danak.

Mortimer je i dalje netremice gledao u Buča. Šerif Nader se takođe okrenu mladom čoveku. U međuvremenu je desetak građana upalo u salun i uzbuđenim glasom počelo da obasipa šerifa tražeći objašnjenje za gužvu. Umesto odgovora, Mortimer podiže ruku da ih učutka i onda im pročita poruku noćnih razbojnika. Opet je zastao na istom mestu i tada ispružio svoju mesnatu ruku prema Buču, pa dreknuo:

– Ovo je sigurno taj njihov čovek! Video sam kako se hladno držao dok je pucnjava trajala. Sve je unapred znao! Držite ga!

– Hej, polako! – uzviknu Buč i uzmače korak nazad. Ruke mu po-

doše ka revolverima. Međutim, šerif Nader kao da nije obraćao pažnju na taj pokret. Njegovo ponašanje je bilo sasvim različito od onoga jutros i masivne šake čuvara zakona takođe poleteše ka koltovima.

Buč je, naravno, bio brži od Nadera i njegovi koltovi su već izleteli iz futrola pre nego što je šerif stigao da zgrabi svoje revolvere. No, na zaprepašćenje mladog odmetnika, takav obrt situacije nije zadržao šerifa. Buč viknu:

– Dalje ruke od oružja, ili . . . !

Sa pakosnim osmehom, šerif polako izvuče svoje koltove. Buč mahinalno zateže okidače na revolverima. Gađao je u šerifove ruke, pazeći da ne pogodi nikoga od ljudi koji su već bili ustuknuli u stranu. No, njegovom iznenađenju nije bilo kraja kada koltovi prazno škljocnuše.

Sada šerif grmnu:

– Baci tu gvožđuriju, huljo! Ljudi, uhvatili smo, najzad, jednog od tih razbojnika.

Buč je nastavljao da škljoca koltovima, ali u sledećem trenutku razjareni ljudi se baciše na njega. Počeo je da udara revolverima levo i desno. Verovatno bi se izvuкао da mu šerif Nader ne zađe s leđa i drška njegovog kolta pogodi Buča po glavi. Iako je šešir ublažio udarac, to je bilo dovoljno da mladi čovek klone na kolena. Onda mu se ponovo nešto strahovito teško spustilo na glavu i čitav salun

okrenu se oko njega. Krajičkom svesti čuo je ženski vrisak i pričinilo mu se da na galeriji, u zadnjem delu saluna, vidi onu lepu ridokosu devojkicu koja je jutros s njim stigla poštanskim kolima. I to je bilo sve.

Pričalo se da kauboji iz Jutaha raspolazu izuzetno tvrdim glavama. U Bučovom slučaju to nije bila samo priča. Uprkos teškim udarcima koje mu je zadao šerif Nader, on je već počeo da dolazi sebi kada su ga grube ruke iznele iz saluna na svež noćni vazduh. Međutim i dalje je mlitavo visio i nikakvim znakom nije pokazivao da se vraća svesti.

Kroz trepavice je video da su stigli ispred jedne niske kamene zgrade. Čulo se škljocanje ključeva u bravi i onda Buča unesoše u zaigušljivu prostoriju. Neko je upalio lampu i njena žućkasta svetlost zaigra po belo okrećenim zidovima. Opet je začegrtala brava, otvorila su se nova teška vrata i Buča najzad tresnuše na tvrdi ležaj.

Znao je da se nalazi u zatvorskoj ćeliji. Vrata se zalupiše i onda se bat mnogobrojnih koraka udalji. Buč polako otvori oči. Prvo je ugledao vrata sa rešetkama, a onda susednu prostoriju u kojoj je gorela lampa. Iako slaba, svetlost lampe učinila je da mladi odmetnik bolno zatvori oči. Osetio je muku u stomaku, ali je stegao zube i naterao sebe da ostane svestan. Tihi glasovi koji se začuše u susednoj

prostoriji pomogli su mu da ponovo ne utone u nesvesticu. Prepoznao je šerifov bas i nešto viši i kreštaviji glas bankara Mortimera.

– Do đavola, Ralfe – gundao je bankar. – Da ga nisi ubio?

– Ne brini – progundā šerif. – Znam kako udaram. Ostaće u nesvesti bar još sat ili dva, ali će sutra biti spreman za našu predstavu.

Nekoliko trenutaka čulo se samo kako pod škripi pod težinom bankareve telesine.

– Već je bilo krajnje vreme da nađemo neku žrtvu – govorio je Mortimer. – Ljudi su počeli da sumnjaju a saznao sam od mojih uhoda kako Majk Bond i ostali huškaju građane da te smene jer ništa ne preduzimaš protiv noćnih razbojnika.

– Znam ja i nešto više – odvrati šerif. – Pokušali su oni već da pošalju glasnika u Santa Fe i zatraže guvernerovu pomoć. Na vreme smo javili Domingu i družini. Glasnici nisu stigli ni da izađu iz doline, a već su bili na drugom svetu.

Buč malo pridiže glavu na ležaju i sada je jasno mogao da vidi bankara. Šetao je od vrata kancelarije do stola. Za stolom je verovatno sedeo šerif Nader, ali iz svog položaja Buč nije mogao da ga vidi.

– Poduhvat mora što pre da se izvede do kraja – bankar je glasno razmišljao. – Već smo presekli sve veze doline sa svetom i neko će početi da sumnja šta se ovde događa. Sada je glavni zadatak da natera-

mo rančere da prodaju svoja imanja. Neka se Domingo posveti tom poslu. Sve mora da se obavi u toku ovog meseca. Kroz pedeset dana održaće se izbori za novog guvernera. Ako moj čovek pobedi, sve će moći lepo da se legalizuje. Biću najbogatiji čovek u Nju Meksiku.

Šerif se iskašlja, ali ništa ne reče. Buč vide kako bankar za trenutak zastajkuje i sumnjičavo gleda prema svom ortaku. Znači, već počinje borba za plen, pomisli Buč. Stvari se odvijaju po starom receptu.

– Hoću da vešanje ove skitnice zaista bude ubedljivo – reče bankar. – To će uveriti građane da se nešto preduzima u njihovu odbranu, a treba obavestiti Dominga da se sutra uveče ne pojavljuje za novac, tako da ljudi malo predahnu od straha. Onda neće ni pomišljati da pomognu rančerima kada ovi budu napadnuti.

– Da ga obesimo u podne? – predloži šerif.

– Da, tačno u podne – složi se Mortimer i odmah zatim izađe, zalupivši vrata kancelarije za sobom.

Nader je neko vreme nepomično sedeo i onda do Buča stiže njegova jetka psok:

– Prokleta mešina! Misli da ćemo ja i Domingo obaviti ceo posao za tričavih hiljadu dolara!

Šerif ustade i stolica krcnu pod njegovom težinom. Buč zatvori oči i skoro prestade da diše, jer je Nader prišao vratima ćelije i virnuo

kroz rešetke. Neko vreme ga je posmatrao, a onda progundao.

– Možda sam ga stvarno suviše jako tresnuo. Nećemo ništa učiniti ako sutra obesimo mrtvog čoveka.

Buč ču kako šerif izlazi iz kancelarije. Malo se bolje namestio na ležaju i oslonio laktovima, tako da je mogao da reaguje na bilo kakvu situaciju. Nekoliko minuta kasnije šerif se vratio nazad. U rukama je nosio kofu punu vode.

Držeći kofu u desnoj, on levom otključa vrata ćelije i zatim kroči prema ležaju na kome se Buč nalazio. Kroz poluotvorene oči mladi odmetnik vide da je šerif prihvatio kofu u obe ruke i zamahnuo njome da izruči vodu na Bučovu glavu. Kao zapeta čelična opruga, Bučovo telo se izvi sa ležaja i njegove noge pogodiše šerifa u nebranjeni trbuh.

Zajedno sa kofom, Nader odlete do suprotnog zida, teško tresnu leđima o rešetke i pade na pod, a sadržina kofe mu se izli po grudima. Još šerif nije shvatio šta se dogodilo, a Buč se stvori pred njim i strahovitim direktom ga pogodi u vrh brade.

Nader zakoluta očima, malo se zgrči i onda sasvim opusti.

Još uvek slab od nesvestice, Buč je morao rukama da se uhvati za rešetke kako i sam ne bi pao, pa je neko vreme samo šumno disao i trudio se da suzbije muku u stomaku. Onda je odigao kofu sa poda i ono malo preostale vode iz nje iz-

ručio sebi na glavu. To je pomoglo da mu se pogled razbistri. Ne gubeći vreme, pređe u kancelariju i iz fioke na stolu izvadi par lisica, pa okrenu šerifa na leđa i namače mu lisiče, tako da su mu ruke bile stegnute pozadi. Onda ga je teškom mukom podigao i tresnuo o ležaj, gde se do maločas i sam nalazio. Nader samo jeknu, ali je i dalje bio ošamućen.

Buč se vrati u kancelariju, priguši svetlost lampe i pronađe svoje revolvare koji su bili okačeni o kuku na zidu. Otvorio ih je i počeo da izbacuje metke iz njih. Svi meci bili su bez olovni zrna i baruta.

– Do đavola! Progundao je. – Neko me je lepo nasamario dok sam spavao u sobi. Sigurno šerif, a i onda debela gazdarica je sumnjiva.

U jednoj fioci sa strane Buč pronađe kutiju sa mecima kalibra 45 i hitro njima napuni revolver. Zatim je pripasao oružje i ostale metke iz kutuje sasuo u džepove kaputa. Kad god bi se sagao, mrak bi mu se navlačio na oči. Kleo je šerifa Nadera i njegovu tešku ruku.

Iz ćelije se začu glasno ječanje i Buč potrča tamo. Zatekao je šerifa kako ga gleda razrogačnih očiju.

– Uloge su se promenile, a, Nader? – dobaci mu Buč. – Izgleda da nećete prisustvovati jednom lepom vešanju.

Na ove reči šerif još više izbulji oči. Shvatio je da je Buč čuo njegov malopredšnji razgovor sa Morti-

merom. Lice mu preblede od straha. Nedužna žrtva odjednom je postala opasan svedok zavere koja je pretila da uništi stanovnike doline San Pablo.

– Da, da, čuo sam šta ste pričali – klimnu glavom Buč, pogodivši šerifov strah. – E, pa, potrudicu se da vam pokvarim planove, prijatelju.

– Ti si sam – zakrklja šerif. – Iz ove doline niko ne može da umakne. Domingovi ljudi motre na sve prolaze.

Mortimer im je sigurno poslao poruku da je noćas situacija mirna – odvrati Buč. – Uostalom, ja i ne mislim da odlazim odavde.

Međutim, Buč je u sebi već doneo odluku da se pre zore probije do pruge i nekako pošalje poruku guverneru u Santa Fe i zatraži od njega pomoć. Znao je da sam ne može da izađe na kraj sa tolikom bandom, ali je posle toga svakako hteo da se vrati i zadrži razbojнике dok ne stigne pomoć. – A sada mi lepo reci gde se krije Domingo i njegova banda?

– Taman posla – zareža šerif. – Pre ću...

Njegove reči preseče udarac revolverske cevi preko lica i nišan Bučovog kolta zapara duboku brazdu na šerifovom mesnatom obrazu. Nader riknu od bola.

– Šta ćeš pre učiniti? – zajedljivo mu dobaci Buč. – Dakle, gde je Domingova jazbina?

Šerif otvori usta, ali ih onda

smesta zatvori i tvrdoglavo pogleda u Buča. Ovaj sleže ramenima:

– U redu. Imam načina da ti se odveže jezik.

Bez reči je svukao šerifove čizme sa nogu, zatim doneo lampu iz kancelarije, skinuo stakleni cilindar i izvukao fitilj, tako da je plamen suknuo uvis.

Šerif počeo da se grči na ležaju. Znao je šta mu se sprema. Buč hladnokrvno prinese lampu njegovim tabanima, ali Nader smesta povika:

– Reći ću ti! Dosta! Domingo se krije s druge strane doline. Tamo je jedna pećina. Ulaz znamo samo ja i Mortimer.

– Gde je pećina? Da čujem detalje... Ne želim da lutam.

– Pećina se nalazi – dahtao je šerif – gde naša rečica Blu Strim ponire u zemlju i ponovo se pojavljuje nekih dvadesetak milja odavde. Iznad obale se vidi usamljeni bor. Dvesta metara severno od njega nalazi se jedan čestari mladih hrasnova... Odmah iza čestara ulazi se u pećinu.

Buč se malo kolebao ne verujući šerifovim rečima, ali mu ništa drugo nije preostalo nego da se osloni na Naderov kukavičluk i trenutni strah koji ga je naterao da progovori. Uostalom, tolike detalje hulja nije mogla na brzinu da smisli.

Buč strže šerifovu vratnu maramu i njome mu zaveza usta, a kaisom od pantalona pričvrsti mu noge za ivicu drvenog ležaja. Onda

je navukao cebe preko šerifa, tako da je izgledalo kao da spava. Bar do jutra niko neće primetiti šta se dogodilo u ćeliji. Zaključavši vrata za sobom, Buč ugasi lampu i ostavi je na stolu, a onda otvori vrata kancelarije i izađe na ulicu. Zaključao je i njih i svežanj ključeva hitnu daleko preko ograde u korov jednog zapuštenog dvorišta.

– Biće im potrebno dosta vremena dok pronađu našeg šerifa – zadovoljno je zaključio i, držeći se senki kuća, požurio prema gradskoj štali.

GLAVA TREĆA

Ali, Buč se varao ako je mislio da su uzbuđenja bar privremeno prošla. Istina, glavna ulica San Pabla je bila potpuno pusta, jer su se uplašeni građani povukli u svoje kuće. Čak ni u salunu nije gorela svetlost i mladi odmetnik slobodno produži ka štali. Skliznuo je pored opštine i skoro protrčao duž banke. Tu ga je čekao brisani prostor obasjan mesečinom sve do sledeće kuće, odakle je ponovo počinjala senka.

Njegovi koraci glasno odjeknuše po drvenom trotoaru ispred banke i on se onda u nekoliko skokova prebaci preko ulice i stiže na suprotni trotoar. Za trenutak je zastao u dovratku jedne kuće i obazreo se na sve strane. Zaključio je da ga niko nije primetio.

Na žalost, nije bilo tako. Na gornjem spratu banke, jedna punačka

ruka povuče zavesu sa prozora koji je bio odškrinut. Ruka je pripadala bankaru Mortimeru, koji je tu imao svoj privatni stan. Neobično brzo za svoju debljinu, Mortimer pređe u susednu prostoriju i nađe se u maloj kuhinji, gde je gorela lampa. Za stolom su sedela ona tri bradata tipa iz saluna koje je Buč video pred nalet razbojničke bande. Tipovi poskakaše na noge, a Mortimer kratko naredi:

Izgleda da nam je ptičica umakla. Ja idem do zatvora, a vas trojica požurite niz ulicu. Mislim da se uputio ka štali da uzme konja.

Bradonje bez reči nestadoše iz kuhinje, a Mortimer se niz stepenice spusti u prostoriju banke i zatim se nađe na ulici. Svojim kratkim, debelim nogama smešno je poskakivao jureći ka zatvoru, gde je trenutak kasnije uzalud cimao bravu na vratima i prigušenim glasom ponavljao:

– Ralfe! Ralfe! Gde si?

Nije bilo odgovora. Mortimer obiđe kamenu zgradu i nađe se u dvorištu iza zatvora. Prišao je prozorima ćelija koji su gledali na tu stranu i ponovo pozva šerifa. Iza srednjeg prozora začu se potmulo krkljanje, praćeno škripom, kao da neko pokušava da razvali drveni ležaj u ćeliji.

– Do đavola – procvile bankar.

U međuvremenu, Buč je stigao do štale i upao kroz njena otvorena vrata. Levo se nalazio mali sobičak gde je stanovao Majk Bond.

Buč smesta otvori drvena vrata i preseče glasno hrkanje koje je dopiralo iz ugla prostorije.

– Majk! Majk! – pozvao je mršavog dugajliju.

Na Bučovo iznenađenje odgovorilo mu je škljocanje revolvera i onda poznati glas vlasnika štale uzviknu:

– Ne mrdaj, prijatelju! Čuo sam te čim si ušao u štalu.

– U redu, u redu – brzo reče Buč. – Došao sam po onog konja od jutros. Sećate se valjda?

– Sećam se – glasio je odgovor. – Samo, sada je cena dvesta dolara. Očigledno ti se žuri, prijatelju.

Buč se tada priseti razgovora između šerifa i bankara u zatvoru i kako su ovi pominjali Majka Bonda kao svog neprijatelja. Zato je odmah prešao na stvar.

– Pobegao sam iz zatvora. Ja ne pripadam bandi »Jahača mraka«, kao što su to tvrdili šerif i Mortimer. U stvari, oni se kriju iza čitave zavere.

– Kako! – zagrcnu se dugajlija. – Bankar i šerif?

– Da, baš oni – potvrdi Buč i kresnu šibicu koju je u međuvremenu izvadio iz džepa. Pripalio je lampu na stolu i Majk Bond hitro navuče nekakvo ćebe preko malog prozora. – Oni plaćaju nekog Dominga i njegovu bandu da teroriju dolinu, jer Mortimer želi da se dočepa svih rančeva u okolini i da vas najuri odavde. Čuo sam kako razgovaraju u kancelariji. Pravio sam

se da ležim onesvešćen.

– Odmah sam te ocenio kao lukavog tipa – zadržano progundam Bond. – Nego, kakv je tvoj interes u ovoj gužvi?

Buč pipnu čvoruge na glavi i jednostavno reče:

– Imam naviku da zabadam nos u tuđe poslove. Neki put to skupo plaćam, ali ostaje mi uteha da činim dobra dela.

– Gle, gle! – odvrati Bond. – Pa, ti si pravi svetac, mladi prijatelju.

– Kada pominjemo svece, onda neka moj interes bude u okajavanju grehova – skromno reče Buč.

– Tako mlad, a već okajava grehove – mrmeljao je dugajlija i žurno navlačio odeću. Buč tek sada vide ogromnim mornarički kolt koji je Bond maločas zapinjao u mraku. – Dobro, šta predlažeš, sinko?

– Prvo treba raskrinkati čitavu bandu, a ja bih otišao da obavestim ostali svet o vašoj nevolji.

– To neće biti lako – zavrte glavom vlasnik štale. – Mi bismo to već ranije učinili da je bilo izvodljivo. Poštanska kola idu samo do Espanola, ali ni tamo nema telegrafске linije. Džef je uzalud pokušavao da nekog obavesti pre nego što su razbojnici izolovali i to mesto.

Buč se seti kočijaša Džefa. Već zausti da pita gde se on nalazi, ali se tada priseti nečeg boljeg:

– Zašto niste pokušali da se probijete do pruge za Santa Fe? Tamo stalno prolaze vozovi, a postoji i telegrafска linija.

– Oni koji su probali više nisu živi – turobno objasni Bond.

– Onda ja idem prema pruzi – odvrati Buč. – Koliko je daleko odavde?

– Pa, dobrih dvadesetak milja – reče Bond. – Ali, od pruge do Los Alamosa ima još toliko. Ne vredi. Nego, ima nešto bolje. Kola iz Espanola stižu ujutru u dolinu. Treba ih sačekati negde na pola puta i reći Džefu da se vrati, pa neka produži prečicom do pruge i dalje za Los Alamos. To nam je jedina šansa.

– Ako napravimo gužvu u gradu, razbojnici neće ni pomišljati da paze na tu stranu – Buč je glasno razmišljao. – U redu, ja ću poći da presretnem Džefa.

– Dobićeš i mog konja, sinko – velikodušno ponudi Bond. – Besplatno.

On otvori vrata sobička i izađe u štalu. U ruci je držao visoko podignutu lampu i Buču osvetljavao put. Taman su prišli poslednjem boksu sa leve strane, gde se nalazio Bondov konj, kada sa ulaza u štalu odjeknu jedan grubi glas:

– Ne nirdajte! Ruke uvis!

Bond bez reči podiže i levu ruku uvis, a i Buč isto učini. Čuo je još dva glasa. Znači, trojica. Kroz glavu mu munjevito proleteše razne kombinacije koje su mogle da se primene u ovakvim situacijama. Bat teških koraka primicao mu se otpozadi.

Pre nego što je Buč stigao bilo

šta da učini, dugački Bond odjednom hitnu lampu preko glave i ona prelete iznad Buča, pa tresnu razbojnika koji im se baš približavao. Odjeknuo je prasak stakla, praćen iznenadnim krikom i odmah zatim pucanj revolvera. Zrno skoro očeša Bučovo uvo, ali se on već bacio u najbliži boks. Pao je tamo preko Bonda, koji je ispao brži od njega.

U štali je samo jedan trenutak vladao mrak posle razbijanja lampe, a onda buknuše narandžasti plameni jezici. Pogođeni razbojnik divlje zaurla, jer ga je polio petrolej iz razbijene lampe i on se pretvorio u živu buktinju. Njegovi drugovi pripuče u pravcu boksa, ali upaljeni razbojnik je skakao kao pajac i ometao ih u gađanju.

Tada grmnuše Bučovi koltovi, a njihov prasak nadjača prastaro oružje koje je držao Majk Bond. Prvi pade zapaljeni razbojnik. Bradonja do njega uhvati se za grudi i sruši preko zapaljenog odela prve žrtve. Treći nije čekao da vidi šta će se dalje dogoditi, već je glavačke jurnuo ka vratima. Buč iskoči iz boksa i dobro nanišanjenim metkom preseče put beguncu, koji se pogođen skljoka pored drvenog valova za pojenje konja.

Majk Bond je prebacio cebe preko razbojnika pretvorenog u buktinju i pokušavao da ugasi požar, koji je već zahvatio slamu rasturenu po podu štale.

Njegove psovke nadjača cho

pucnjava, ali se zato u gradu ponovo podiže uzbuna. Trotoari oživeše i mnogobrojni glasovi ispuniše noćni vazduh.

– Meni se žuri – reče Buč prolazeći pored Majka, koji je najzad uspeo da ugasi najopasnije plameno ve. – Idem u susret Džefu.

Hitro je skinuo prvo sedlo okaćeno pored boksa i prebacio ga na leđa vižljaste crne kobile koja je mirno ćupkala u boksu. Minut kasnije već je izjurio iz štale, dobacivši dugajliji preko ramena:

– Uzbuni grad i raskrinkaj Mortimera i šerifa.

Odmah je zavio pored koralala. Ne obazirući se na pucnjavu koja je odjeknula iz centra naselja, zaždio je prašnjavim putem prema izlazu iz doline.

Uskoro San Pablo ostade u izmaglici iza njega. Mesec je bio zašao iza kamenih zidova koji su opasivali zelenu dolinu i to je Buču išlo naruku. Trebalo je, ipak, strahovati od eventualne razbojničke zasede na izlazu iz klanca.

Poštanska kola tandrkala su prašnjavim drumom. Na sedištu je pratilac Tom dremao, a kočijaš Džef je svaki čas pucketao bičem i požurivao zapregu, želeći da se što pre dočepa štale u San Pablu.

Čitava ova služba činila mu se besmislenom u poslednje vreme. Ovoga puta kola su bila skoro prazna, jer je u Espanoli ušao samo jedan putnik, neka mračna spodoba, koji se redovno vozio iz-

među dva grada i kao da je motrio na Džefovo i Tomovo kretanje. Kad god bi njih dvojica pokušali da stupe u razgovor sa građanima Espanole ili ljudima koji su radili u poštanskoj stanici, čovek u crnom odelu uvek bi se nalazio u blizini, pa su Tom i Džef gubili volju za razgovorom. Naročito posle prepada, kada je Tom prebijen.

I sada je mračni putnik dremao u kolima, a Džef je namerno vozio preko svih rupčaga na putu, kako bi se kola što više drmusala.

Obuzet ovako mračnim mislima, Džef nije mnogo pazio na drum ispred sebe. Kako je pred svitanje pomrčina bila najgušća, on umalo ne pade sa sedišta kada iz noći iskrсну jedan konjanik i pojuri naporedo sa kolima, dajući mu rukom znak da stane.

Škripa kočnica i frktanje zaprege trgli su Toma iz dremeža i on se mahinalno mašio svoje puške, ali je odmah ostao kao da je usijana. Konjanik se zaustavio pored njih i Džef tek tada prepoznao mladog stranca koga je prošle noći nekako na isti način primio u kola. Samo, ovoga puta nepoznatom prevoz očigledno nije bio potreban.

– Džefe – zadihano reče Buč – odmah okreći kola. Da li postoji neka prečica do pruge i dalje za Los Alamos?

– Postoji – mahinalno odgovori Džef. – Zašto? Ja ne smem da prekinem put. Bankar Mortimer mi je strogo naredio da se drži ut-

vrđene maršrute, a on je praktično vlasnik naše kompanije.

– Neće još dugo biti – odgovori Buč. – Treba obavestiti guvernera u Santa Feu da pošalje pomoć kako bi se likvidirala banda u dolini San Pablo.

– To smo već pokušavali – umeša se Tom u razgovor. – Samo, naše poruke nikud nisu stizale.

– Sad ćete ih lično predati šerifu u Los Alamosu i neka on telegrafiše u Santa Fe. Tamo je veliki garnizon i guverner može da pošalje odred konjice. To će biti dovoljno da se uništi razbojnička banda.

Džefu i Tomu nije trebalo mnogo objašnjavati. Shvatili su da nije vreme za postavljanje nepotrebnih pitanja i kočijaš je već počeo da okreće zapregu na uskom drumu. Trebalo je da se vrati nekoliko milja nazad, gde se od glavnog drumu odvajao davno zapušteni puteljak kojim bi retko prošla samo poneka farmerska kola. Ipak, prečica je vodila pravo prema pruzi i dalje se nastavljala na široki drum za Los Alamos. Džef se nadao da će kola izdržati neravni put, a za slučaj potrebe nameravao je da pojaše nekog konja iz zaprege i da svakako prenese vest do šerifa.

Buč je pomerio svog konja u stranu kako bi omogućio ovo manevrisanje i nije ni primetio jednu mračnu priliku kako se pojavljuje na prozoru kola. Onda je provirila revolveraska cev i do njegovog uha dopre prigušeno škljocanje oružja.

Ali, srećna zvezda nije ostavljala mladog odmetnika.

Nekako baš u istom momentu poštanska kola se trgoše i oštro nagnuše u stranu, a iz revolverске cevi suknu plamen i metak zviznu pored Buča. On instinktivno trže svoj kolt. Pucanj sustiže eho pret-hodnog hica i čovek u kolima potmulilo jeknu.

Već kod prvog pucnja Džef je zaustavio kola. Kada se nagnuo sa sedišta, video je kako se vrata na kolima otvaraju i iz njih ispada jedna tamna prilika. Tek tada se setio usamljenog putnika koji kao da je bio pretplaćen na njegova kola.

Čovek se sruči u prašinu i iz ruke mu ispade revolver. Levom rukom se uhvatio za desno rame i nastavio da ječi.

– Ko vam je ovaj? – iznenađeno viknu Buč.

U nekoliko reči Džef mu saopšti sve što je znao o nepoznatom. Buč klimnu glavom i odvrati:

– Taj tip sigurno pripada bandi. Sve vreme vas je kontrolisao i pazio da nekome ne saopštite šta se događa u dolini.

Tom je skočio sa sedišta i uspravo ranjenika. Buč osmotri ranu ne silazeći s konja i kratko reče:

– Previte ga njegovom vratnom maramom. Onda mu vežite ruke i noge i ubacite ga na sedište. Neka ga šerif u Los Alamosu pritegne, pa će čuti zanimljive stvari od njega. Na primer, kako bankar Mortimer i šerif Nader rukovode bandom

»Jahača mraka« i kuju planove da se dočepaju čitave doline.

Džef i Tom zinuše od iznenađenja, ali kad im Buč mahnu rukom, oni požuriše da spetljaju ranjenika. Malo kasnije, kola su jurila u suprotnom pravcu od doline San Pablo.

Buč ih otprati pogledom. Uzdahnuo je, srećan što je naišao na dva dobra čoveka. Okrenuo je konja i poterao ga natrag u dolinu. Koliko je znao, u San Pablu je mogao da se osloni samo na dugajliju Majka Bonda. To je bila mala pomoć protiv čitave bande. Buč je već ranije slušao za Dominga i njegove razbojнике. Oni su preko granice upadali iz Meksika, munjevito vršili napade na vozove i mala naselja i onda se, negde u blizini El Pasa, vraćala do doline reke Kasa Grandes, gde im se, pričao se nalazilo skrovište. Vlada Meksika, zauzeta unutrašnjim borbama, nije imala vremena da se bavi Domingom i njegovim razbojnicima i oni su praktično, vladali sve do Čiuave. Ipak, do sada Domingo nikada nije zalazio ovako daleko na sever, što je značilo da ga je u dolinu namamila velika nagrada. Bankar Mortimer nije bio škrt u obećanjima.

Dok je galopirao prema klancu, Buč je pokušavao da izračuna kada bi mogla da stigne guvernerova pomoć. Ako se Džefu i Tomu ništa ne dogodi, oni su pred zoru već morali da ugledaju železničku prugu za Santa Fe. Negde oko de-

set sati trebalo bi da stignu do Los Alamosa. Telegram guverneru sigurno će stići do podne, a od Santa Fea do San Pabla preostajalo je dobrih četrdeset milja. Znači, odred konjice bi se pojavio u dolini tek kasno sledeće noći ili, možda, iduće. Do tada je svašta moglo da se dogodi.

Natečenih usta i krvavog ožiljka na licu, šerif Ralf Nader je neprekidno sipao najodvratnije psovke. Ponovo je sedeo za stolom u kancelariji, a bankar Mortimer je nervozno šetkao gore-dole. Uz pomoć nekolicine članova bande koji su bili prikriveni u gradu uspeo je da provali u zatvor i da oslobodi šerifa, ali je na to utrošio čitav čas. Tek tada se setio dugajlije Majka Bonda i poslao bandite da ga potraže. Zatekli su prazno gnezdo, izuzev leševa trojice svojih drugova, od kojih je jedan gadno bio unakažen vatrom.

Zoraje svitala i bankar posla jednog razbojnika da obavesti Dominga o razvoju događaja. Tražio je od vođe bande da mu pošalje desetak ljudi, koji bi se prikrili u šumarku blizu grada i bili spremni da mu svakog trenutka priteknu u pomoć. Isto tako, poručio je Domingu da odmah pošalje konjanike duž čitavog drumu i da praktično opkoli dolinu kako bi tajanstveni stranac bio uhvaćen. Debeli Mortimer je instinktivno osećao da mu sa te strane pretila najveća opasnost i mogao je da odmahne

tek kada nepoznati bude ponovo uhvaćen i smešten iza rešetaka. Onda će prirediti predstavu sa vešanjem, u kojoj će ta hulja igrati glavnu ulogu.

– Zašto si se toliko uplašio tog dripca? – gundao je šerif prekidajući bujicu psovki. – Priznanjem da me je iznenadio i da ima tvrdu glavu, Ali, šta on može protiv tolike sile?

– Nije trebalo da mu kažeš gde se krije Domingo – prasnu bankar.

– Što, da neće da savlada čitavu bandu? – podsmehnula se šerif.

– Možda i neće otići tamo. Strahujem samo da se ne probije iz doline i ne obavesti nekoga o nama. Pa i taj Majk Bond! Sigurno je bio u dosluhu sa Smitom, ili kako se već zove. Zašto bi inače pobeo?

– Iz doline ne može nikud – odvratila šerif. – Prolaz kroz klanac je već zatvoren, a na drugoj strani čekaće ga Domingo.

Šerif ustade i smače zavesu sa prozora, a mutna svetlost oblačnog dana razli se po kancelariji. Ugasio je lampu na stolu, a bankar otvorila vrata i izašla na ulicu. Nader mu se pridruži.

Stanovnici, koji čitavu noć nisu imali mira, sada su bili na nogama. Neki su čistili staklo ispred kuća, drugi zatvarali daskama izloge na radnjama, a ostali su stajali u grupicama i nešto se sašaptavali.

Bankar i šerif krenuše ka salunu, gde se nalazila najveća grupa okupljenih građana. Brkati bar-

men je, izgleda, vodio glavnu reč. Živo je gestikulirao rukama. Ali, kada se Mortimer i Nader prima-koše, razgovor odjednom umuče i ljudi počese da se razilaze. Debeljko oseti da ga nešto steže oko srca. Šta im je, do đavola, mislio je. Nader kao da nije primećivao promenu u držanju svojih građana. Tek kada se obratio jednom od njih, a ovaj samo ćutke klimnuo glavom i okrenuo im leđa, i šerifu stvari postadoše jasnije.

– Prokleti Bond! – procedi bankar kroz zube. – Taj Smit mu je preneo ono što je čuo od našeg razgovora u kancelariji i dugajlija se potrudio da to rastrubi po čitavom gradu. Dabome, ljudi su pohitali da mu pomognu u gašenju požara u štali i to je bila idealna prilika da im se kaže.

– Zakleo bih se da je Bond sakriven u gradu – promrmlja šerif i spusti ruku na dršku kolta.

– Te budale još uvek ne mogu da veruju u ono što su čuli – više za sebe govorio je Mortimer. – Ali, već i ovo mi je dovoljno. Vreme je da zbacimo maske i da pređemo na otvorenu akciju. Što pre, to bolje.

Mortimer dade znak šerifu da pođe za njim i oni nestadoše u zgradi banke, gde je u stanu na spratu uvek dežurao jedan od članova Domingove bande. U nekoliko rečenica, Mortimer mu objasni šta želi i razbojnik ubrzo odgalopira iz grada.

Onda bankar skide sa kuke pojas sa revolverom i pripasa ga oko svog debelog stomaka. Pogledao je u šerifa i rekao:

– Danas u podne svi rančeri iz okoline biće okupljeni u gradu, zajedno sa svojim porodicama. Potpišaće ugovor da mi prodaju zemlju. Posle toga ti odlaziš u Santa Fe da ih overiš i niko nam ne može pokvariti planove. Kada se vratiš, dići ćemo blokadu, ali će dolina biti moja.

– A ako odbiju da potpišu ugovore? – nervozno upita šerif.

– Čuo si da će doći sa svojim porodicama – odvрати bankar. – Lako ćemo ih ubediti preko žena i dece.

GLAVA ČETVRTA

Neposredno pred ulazom u klanac Buč zaustavi konja, sjaha i povede životinju za sobom. U desnoj ruci držao je zapeti kolt, spreman da puca za slučaj da su razbojnici već postavili stražu pred dolinom.

Ali, osim pesme zrikavca u žbunj i ponekog laveža prerijskih pasa, ništa se drugo nije čulo i Buč odahnu kada se našao s druge strane prolaza.

Taman je hteo da pojaše konja, kada iz pravca San Pabla dopre udaljeni topot konjskih kopita. Bacio se u sedlo i žurno poterao kobilu u stranu, trudeći se da što dalje odmakne od prolaza. Onda se zaustavio iza nekog drveća.

Nekoliko minuta kasnije, grupa

u crno odevenih konjanika protutnjala je kraj njegovog skrovišta i zaustavila se nekoliko stotina metara dalje. Skočili su na zemlju i Buč vide kako se raspoređuju sa obe strane drumu, zatvarajući izlaz iz doline.

Dan je polako svitao, ali sa oblačnog neba svetlost se s mukom probijala.

– Uh! – jeknu Buč. – Za dlaku sam izmakao. Sada ni ptica ne bi promakla.

Okrenuo se da povede konja, kada mu nova ideja sevnu kroz glavu. Možda bi trebalo da ih uverim da zaista nisam izlazio iz doline, pomislio je.

I pored velike daljine koja ga je razdvajala od razbojnika, Buč podiže kolt i opali nekoliko metaka prema klancu. Zrna verovatno nisu ni stigla do razbojnika, ali su proizvela efekat koji je očekivao. Bacio se na konja i odmaglio ka gradu. Razbojnici su ga ispratili brzom paljbom.

Sada će sigurno javiti Mortimeru da je moj pokušaj proboja propao, zadovoljno zaključí mladi odmetnik. Čim je zavio iza prve okuke, ostavio je drum za sobom i uputio se prema rečici, gde je ubrzo nestao među vrbama.

U San Pablu još od ranog jutra nastao je pravi pakao. Šerif Nader, potpomognut tucetom ljudi iz Domingove bande, pročešljao je čitav grad tražeći sakrivenog Bonda i tajanstvenog Smita. Ali, ni dugajliju

ni mladog stranca nisu mogli da pronađu.

Ipak, šerif i bankar odahnuše kada je jedan od razbojnika dojahao sa ulaza u dolinu i javio im da je jedan konjanik pokušao pucnjavom da se probije kroz klanac, ali da je odbijen.

– To je mogao biti samo taj Smit – progunda šerif, koji je sa Mortimerom čekao u banci na vesti o izvršenju plana. – Bond se ne bi usudio na tako nešto.

– I ja mislim – složi se debeljko. – Dobro, sada znamo da je hulja ovde i da ne može napolje. Mnogo nam neće nuditi i važno je da sledeća tri dana sve ostane zatvoreno kao i pre.

Soba iznad banke bila je pretvorena u ratni štab bande. Svaki čas bi stizali tipovi mračnih lica i surovih izraza očiju. Donosili su vesti sa raznih tačaka u dolini. Kafa i viski su se služili u neograničenim količinama i to je doprinelo da se podigne opšti moral zaverenika. Štaviše, Mortimer je otvorio svoje crne fondove i za svaku dobru vest nagrađivao glasnika zlatnicima od po dvadeset dolara.

Međutim, glavna akcije se očekivala posle podne, kada je Mortimer predviđao da će Domingo i njegovi ljudi uspeti da pokupe sve rančere iz doline i doterati ih u grad. Njih je bilo tridesetak i svaki je raspolagao sa otprilike pedeset hektara plodnih livada u toj rajskoj dolini. Imanja su za pojmove

Divljeg zapada bila sićušna, ali svaki hektar te plodne zemlje, gde je trava bujala preko čitave godine i pružala nepresušan izvor hrane za stoku, vredeo je više od stotine hektara suve prerije bilo gde u Arizoni ili Teksasu. Mortimer zaista nije napravio loš posao kada je bacio svoje pohlepno oko na San Pablo.

Za građane tog nekada mirnog naselja više nije predstavljalo iznenađenje što vide šerifa Nadera kako izdaje naređenja crno odevenim banditima i što se centar svih aktivnosti nalazi u banci uglednog Mortimera. Iako je većina jedva mogla da poveruje uzbuđenom Majku Bondu, koji im je prethodne noći u svojoj štali ispričao o čitavoj zaveri, sada je imala opipljive dokaze da su te reči bile tačne. Ali, pošto je neizvesnost odjednom prestala, građane je uhvatio još veći strah. Tek tada su shvatili u kakvoj se opasnosti nalaze. Ne samo imovina, već su im i goli životi bili ugroženi. Tri meseca terora tajanstvene bande bilo je dovoljno da ubije svaku pomisao na otpor među mirnim ljudima.

Ipak, nisu svi u dolini tako mislili. Već pred samo podne Mortimeru počese da stižu vesti da su pojedini rančeri na južnoj strani doline pružali otpor, da je došlo do pucnjave i da je bilo dosta ranjenih sa obe strane. Ipak, kada je sunce stiglo u svoj zenit iznad doline, prva kola sa rančerima počese da

pristižu u grad. U njima su sedeli ljudi pognutih glava, sa očiglednim tragovima nasilja na sebi, a u svakim kolima se nalazilo po jedno ili dvoje dece i poneka žena.

Dva-tri bandita su pratila kola i odmah ih sprovodila do velikog koralu pored Bondove štale. Tu su ih saterivali kao stoku. Čitav koral je bio opkoljen naoružanim stražarima u crnim odelima.

Dva časa kasnije koral je bio skoro pun, pa su banditi dovukli čak i ranjene rančere. Mortimer je velikodušno dozvolio lokalnom doktoru Mekgregoru da se pobrine za njih, ali tek pošto je dobio obećanje od zarobljenika da će potpisati ugovore za prodaju svojih imanja.

Pažnja čitave bande bila je usredsređena na koral i na centar grada, tako da niko nije ni primetio kako je prilika jednog čoveka pojavljuje iz vrbaka pored rečice, pretrčava zelenu livadu i nestaje u dvorištima prvih kuća.

Bio je to Buč Kasidi. Mladi odmetnik nije imao neki određeni plan akcije, ali je iz iskustva znao da treba uneti zabunu među bandite pre nego što stigne pomoć od guvernera u Santa Feu. Buč je želeo i da vidi šta se događa u samom gradu, pa da prema tome odredi svoje buduće akcije.

Dok se šunjaao iza kuća, prve kapi kiše pogodiše ga po licu. Nebo je bilo olovne boje i, obzirom da je prethodni dan bio jedan od

najtoplijih u to doba godine, moglo se očekivati nepogoda, prilično retka u tim krajevima, ali zato veoma žestoka i opasna.

Buč je pretrčavao od jedne ograde dvorišta do druge, šunjaao se između drvenih šupa i staja i svakim korakom bio bliži centru grada. Negde pred samim salunom sačekalo ga je iznenađenje. Baš se spremao da u nekoliko skokova pređe i preko dvorišta lokala, kada jedan tihi glas odjeknu u toplom, teškom vazduhu:

– Hej, Smitel!

U prvi mah Buč nije reagovao na to ime, ali se onda prisetio da je njega upisao u hotelsku knjigu gostiju. Podigao je glavu i na prozoru gornjeg sprata saluna ugledao ridokosu lepoticu s kojom je doputovao u San Pablo. Devojka mu rukom pokaza na sporedne stepenice koje su iz dvorišta vodile na sprat i odlučno mu dade znak da se popne gore.

Mladi odmetnik se kolebao. Strahovao je od neke klopke, ali se onda prisetio iskrenog izraza devojčinih očiju i odlučio da rizikuje. Pošto je proverio da nikoga nema u blizini, Buč ustrča uz stepenice. Na njihovom vrhu vrata su bila odškrinuta i on se nađe u polumračnom hodniku. Na drugom kraju hodnika ugledao je ridokosu devojku i požurio prema njoj. Trenutak kasnije našao se u maloj sobi, gde ga je zapahnuo miris prijatnog parfema. Još nije stigao da izusti

ijednu reč, a šarena zavesa u uglu se razmače i iza nje se pojavi dugački Majk Bond. Vlasnik štale je bio neobrijan i neispavan, ali dobro raspoložen, što se videlo i po snažnom drmusanju Bučove šake.

– Nismo sami u gradu, momče – uzbuđeno je Bond govorio. – Ova devojčica je još juče pre podne stupila u vezu sa mnom i...

– Ja ću mu objasniti – umeša se ridokosa. – Mene je poslao savezni šerif iz Santa Fea da proverim što se događa u dolini San Pablo. Vlasnik saluna, Tom Mičel, je još pre dva meseca uspeo da preko trgovca koji ga snabdeva pićem podnese žalbu šerifu na stanje u dolini, ali je ovome dugo trebalo da se odluči šta da preduzme. Najzad je poslao mene, pod izgovorom da ću raditi kao pevačica u Mičelovom salunu. Bilo je dovoljno da provedem jedno prepodne u gradu pa da shvatim kako se ovde nešto veliko sprema.

– Mičel je moj stari prijatelj – reče vlasnik štale. – Juče pre podne smo ovde razgovarali i ja sam im već tada nabacio kako si ti, sin-ko, možda poslat od strane saveznog šerifa...

Na ove reči Buč se osmehnu i odvrati:

– Devojka je to već demantovala. U stvari, ja sam slučajno naišao. Nekako ne mogu da podnosim nasilje i nepravdu, pa sam na svoju ruku odlučio da pomognem ljudima iz doline.

– Vi to sami ne možete učiniti – odlučno izjavi ridokosa. – Mortimer i šerif su skinuli lažne maske i sada pokušavaju da što pre ostvare svoj plan. Pokupili su sve rančere iz okoline i, kako je Mišel saznao, oni će morati da potpišu ugovor o prodaji svojih imanja za prilične sume, ali novac neće dobiti. Mortimer se postarao da dovede i njihove žene i decu kao taoce.

– I šta vi predlažete da se učini? – upita Buč, kome odjednom ridokosa devojka nije više bila tako privlačna kao ranije, jer se instinktivno naježio čuvši da radi za zakon.

– Pre svega, treba obavestiti saveznog šerifa i zatražiti pomoć – reče ridokosa.

– Ja sam učinio nešto bolje – reče Buč. – Poslao sam ljude da obeveste guvernera u Santa Feu.

– Šta! – uzviknu Bond, a ridokosa iznenađeno pogleda u mladog čoveka.

– Ako je sve išlo kako treba, guverner je već poslao konjicu ovamo – objasni Buč. – Naravno, njima će biti potrebno dosta vremena da stignu iz Santa Fea i ja ih ne očekujem pre ponoći ili možda tek sutra izjutra.

– Onda sve može da bude kasno – progundā Bond. – Ugovori će biti potpisani i rančeri jedino preko suda mogu da dokažu da su bili prisiljeni na to. Mortimer će uspeti da prigrabi sve što želi.

– Onda ih treba ometati u tome – izjavi ridokosa i dodade: – Uz-

gred budi rečeno, ja sam Meri Flips. Zovite me samo Meri. Biće praktičnije.

Buč klimnu glavom, rešen da i dalje ostane Smit, jer nije imao razloga da se drugačije deklariše. Okrenuo se Bondu i rekao:

– Gužvu treba otpočeti sa dva kraja grada. Vidim da škola ima zvonik. Predložio bih da naša lepa Meri ode tamo i da kroz otprilike pola časa otpočne sa besnom zvonjavom. Čim razbojnici budu pohitali da vide šta se događa, ja i Bond ćemo početi da pucamo na one koji ostanu ispred banke i saluna. Posle neka se svako snalazi kako zna.

– Valjda će i moji cenjeni sugrađani nešto da preduzmu – progundā Bond. – Ili, bar, rančeri.

Rastali su se i svaki je otišao na svoju stranu. Buč se pope na krov saluna i čučnu iza lažne fasade, a Bond siđe u dvorište i preko sokačica stiže do hotela. Tu se ušunjao pravo u Bučovu sobu, jer su se preko puta nje nalazila vrata koja su vodila u zadnje dvorište i kroz koja je lako mogao da se provuče.

Meri je sišla na ulicu i ležernim korakom odšetala prema školi, praćena po kojim zadivljenim pogledom bandita koji su se muvali na sve strane.

U Mortimerovom stanu iznad banke vladala je velika živost. Već je desetak rančera potpisalo ugovore o prodaji svojih imanja i većina njih je bila utešena bar prilič-

nom sumom koja je bila naznačena u svakom ugovoru. Onima koji su se bunili, Mortimer je hladno odvrćao:

– Mislim da ste svi shvatili da dolina mora biti moja. Poslednja tri meseca niko od vas nije prodao ni grla stoke. Sa parama koje ćete dobiti možete da kupite imanja u bilo kom drugom delu zemlje i živećete na miru. Ne želim da budem grub i da zbog toga trpe vaša deca i žene.

Ove reči i prisustvo nekolicine bandita u crnom bili su dovoljno ubedljivi da i najtvrdoglaviji rančer stavi potpis na ugovor. Debeli banker je predviđao da će za jedan sat sve biti obavljeno. Onda je šerif Nader trebalo da pojaše konja i odjuri u Santa Fe, gde bi uz pomoć Mortimerovih prijatelja registrovao ugovore i preneo vlasništvo zemlje na bankarevo ime. Posle toga sve bi išlo svojim pravim tokovima. Kada bi Mortimerov čovek postao guverner Nju Meksika, niko od ucenjenih rančera ne bi više imao nade da će povratiti svoje imanje. Do tada će i vreme uraditi svoje i veo zaborava pokriće čitavu gužvu.

Zadovoljan tokom stvari, Mortimer priđe prozoru i baci pogled na ulicu. Njegove sitne oči preleteše po kućama preko puta i zaustaviše se na zgradi saluna. Odjednom, bankar se trže. Video je jednu ljudsku priliku kako puzi preko ravnog krova i zatim se priljubljuje uz lažnu drvenu fasadu sa ulične stra-

ne.

– Do đavola, ko je ono tamo? – progundā bankar za sebe i dade znak šerifu da mu priđe.

Nader takođe pogleda kroz prozor i pretrnu. Mada su mogli da vide samo noge i jedan deo tela, šerifu je i to bilo dovoljno da nehotice uzvikne:

– To je onaj Smit! Dobro mu poznajem čizme i kaput.

Njih dvojica se zgledaše. Onda bankar naredi da sledeći rančer pričeka u predsooblju, pa pozva bandite koji su tu dežurali i pokaza im na Bučovo skrovište.

– Vidite li onog tipa? – uzbuđeno je objašnjavao debeljko. – Tu hulju sve vreme tražimo. Odmah da ste opkolili salun. Ako pruži otpor, likvidirajte ga. Ipak, gledajte da ga uhvatite živog, jer želim da saznam za koga radi.

Nader i banditi smesta izleteše iz sobe. U tom trenutku iz saluna se pojavi riđokosa Meri i odmerenim koracima pođe niz ulicu, ali bankar nije obraćao pažnju na devojku. Video je da su neki banditi ušli u salun, a četvorica obidoše zgradu i nestadoše pozadi. Zauzet tim, nije mu palo u oči kretanje jedne druge osobe. Bila je to debela vlasnica hotela, koja je smešnim koracima grabila preko prašnjave ulice u pravcu banke. Njen upad u kancelariju trže Mortimera i on se obrecnu na ženu:

– Šta je, šta hoćeš? Zar ne vidiš da sam zauzet?

– Došla sam da vam javim – borila se za vazduh debela vlasnica. – Maločas se Majk Bond ušunjao u moj hotel . . . Znam da ga tražite . . . Naoružan je.

– Pa, ovo je prava zavera! – uzviknu Mortimer i okrenu se banditu koji je stajao kod vrata: – Uzmi nekoliko ljudi i trči do hotela. Opkolite zgradu i upadnite unutra. Hoću da mi Majka Bonda dovedete živog ili mrtvog.

Mortimer ostade sam i napuni čašu viskijem. Piće je popio u jednom gutljaju i ponovo se vratio prozoru. Debele usne su mu podrhtavale dok je mrmljao:

– Ipak imamo sreće. Da nisam video onog prokletog Smita, ko zna šta bi sve ispalo! Dovoljna je samo jedna varnica da se ljudi u gradu pobune.

Sa zapetim revolverima Buč je na krovu čekao da čuje zvona sa škole. Vreme je sporo prolazilo. Strahovao je da nešto nije u redu. Povremeno bi virnuo preko fasade, gde je na ulici mogao da vidi kako rančeri ulaze i izlaze iz banke, sedaju na svoja kola i sa porodicom odlaze iz grada. Znači, ugovori se potpisuju, zaključi Buč. Krajnje je vreme da se umešamo.

I baš tada neka nevidljiva ruka mu prosto otrže šešir sa glave. Odmah je odjeknuo prasak revolverskog hica i Buč u magnovenju vide rupu koju je metak načinio na drvenim daskama pored njegove glave. Sa raznih strana začu se nare-

đenje:

– Bacaj oružje!

Mladi odmetnik se samo jedan trenutak kolebao šta da uradi. Shvatio je da se nalazi na nišanu više cevi i da ne vidi svoje protivnike, što je značilo da će dobiti metak ako nešto pokuša. Ispustio je koltove i polako digao ruke uvis. Kada se okrenuo, spazio je tri razbojnika kako opreznim koracima prelaze preko krova. Dvojica su, sa uperenim puškama, virila sa ivice leve i desne strane.

U tom trenutku iz pravca škole odjeknuše zvona. Buč se kiselo nasmeši jer je sve bilo kasno. Očekivao je da čuje kako Bondov revolver otvara vatru, ali se sa ulice ništa ne dogodi. Onda ga grube ruke skleptaše. Malo kasnije vodili su ga ka banci. Pred sobom je ugledao Majka Bonda, koga su banditi takođe gurali napred. Iza njih je tapkala debela vlasnica hotela. Zatim svi uđoše u banku. Odjednom i zvonjava sa škole prestade.

I Meri je pala u njihove ruke, prolete Buču kroz glavu.

U bankarevoj sobi dočekala ih je svečana atmosfera. Mortimer je prosto sijao od zadovoljstva. On đipi iz stolice kada uvedoše Buča i Bonda i svirepo naredi:

– Vežite ih, pa ćemo onda da razgovaramo!

Šerif Nader je iz džepa kaputa izvukao lisice, one iste koje mu je Buč namakao u zatvoru i sa velikim zadovoljstvom stavio ih mla-

dom čoveku oko zglobova. Istovremeno su banditi konopcem uvezali Bonda. Nader upita:

– Hoćemo li s njima odmah da se pozabavimo, ili ...

– Ne – odmahnu rukom Mortimer. – Prvo će svi ugovori biti potpisani. Kada se ti vratiš iz Santa Fea, ova dvojica će biti likvidirana. Ništa nećeš propustiti.

Buča i Bonda odvukoše iz sobe. U kuhinji su ih gurnuli u jedan ugao i dva bandita ostadoše da ih čuvaju. Riđokosa Meri je takođe bila uhvaćena i bankar počeo da je ispituje. Ali, ona mu prkosno dobaci:

– Za vaša nedela se već zna u Santa Feu, Mortimere. Samo pokušajte da učinite nešto sa nama, pa ćete posetiti ispred guvernerove palate.

– Gle, gle! – podsmehnu se bankar. – Pojma nisam imao da si ti tako velika zverka, devojčice. Mani se trabunjanja. Ko bi žalio za salunskom pevačicom čiji glas nismo imali prilike ni da čujemo?!

– Mene je savezni šerif poslao ovamo – odvrati Meri. – Ako mu se ne javim u toku sutrašnjeg dana, on će već preduzeti potrebne mere i zvesti red u dolini.

Mortimer htjede da se nasmeje, ali se šerif Nader umeša:

– Ko je taj savezni šerif, lepotice?

– Majk Ferguson – odmah odgovori riđokosa. Zatim je iz nedara svoje haljine izvukla jednu hartiju, pa je bacila prema Naderu. Ovaj se

hitro saže sa poda i podiže je. Kada je pročitao, on malo prebledelo. Sa njegovih natečenih usana slete psovka.

– Bogamu, Mortimere! Devojka se ne šali ...

Bankar mu istrže hartiju. Kada je pročitao, on se za trenutak zamisli. Dao je znak banditima da Meri izvedu iz sobe i, kada su ostali sami, reče Naderu:

– Nemamo mnogo vremena. Kako je savezni šerif doznao šta se događa u dolini?

– Sigurno je Mičel umešan u to – promumla Nader. – On je dobijao pošiljke pića za svoj lokal i tako je uspeo da pošalje poruku iz San Pabla. Treba ga uhvatiti.

Debeljko izdade nova naređenja, pa se njih dvojica drhtavim rukama prihvatiše čaša. Bankar upita:

– Koliko je još rančera ostalo?

– Možda desetak – odgovori šerif.

– Dovedite ih sve ovamo i neka smesta potpišu ugovore. Ako sa ugovorima odmah kreneš, ujutru ćeš biti u Santa Feu. Javi se mom advokatu i odmah registrujte ugovore.

– A posle? – upita šerif.

– Nemoj da se vraćaš ovamo, već se sakri kod advokata. Ja ću ti javiti šta dalje da preduzmeš.

– Ni ti ne bi smeo da sačekaš šerifov dolazak – primeti Nader.

– Sačekaću ga – odlučno izjavi Mortimer – a do tada će ovde sve

biti u redu. Domingo i njegovi ljudi će se postarati da u toku poslepodneva rančeri napuste dolinu. Likvidiraćemo zarobljenike i Toma Mičela, tako da niko neće znati šta se s njima dogodilo.

– Hej, pa savezni šerif nije tako naivan! – usprotivi se Nader.

– I sâm to znam – promrmlja bankar. – Jednostavno ćemo sve pripisati Domingu i njegovoj bandi. Večeras ću ih isplatiti i neka se čiste iz doline. Bez prisustva rančera, sa građanima ćemo lako izaći na kraj. U čitavoj stvari oni nisu ništa izgubili. Kada ih podmažem parama i obećam poslove, praviće se da ništa ne znaju.

– Dobro bi bilo da tako ispadne.
– Nader je vrteo glavom.

GLAVA PETA

Svi ugovori su bili potpisani, stavljeni u kožnu torbu. Šerif Nader je pojahao dobrog konja, pa odgalopirao iz San Pabla. Kiša, koja je čitavog dana pretila, najzad poče da pada. Rominjala je ujednačeno.

To je zabrinulo Mortimera, koji je strahovao da će blato usporiti Naderovo kretanje. Ipak, šerif je imao dovoljno vremena da do jutra stigne u Santa Fe.

Pred sumrak bankar dobi vest da je i poslednji rančer napustio dolinu i da su ih banditi pratili drumom u pravcu juga, koji je vodio na suprotnu stranu od Santa Fea i

pruge. Želeo je da rančeri budu što dalje od doline kada sutradan savezni šerif eventualno dođe.

Sa pljuskom, u grad stiže lično Domingo, praćen nekolicinom svojih telohranitelja. Banker ih smesti u svom stanu i viski poče nemilice da se troši. Zagrejani pićem, oni najzad predoše na najvažniji deo posla: novac. Nastalo je pogađanje, ali Mortimer nije smeo suviše da se cenjka, jer je želeo da i Domingo napusti dolinu u toku noći i zato je velikodušno izvadio iz kase vrećice sa zlatnicima. One munjevito promeniše vlasnika.

Raspoloženje postade još bolje. Onda Meksikanac izrazi želju da vidi zarobljenike. Pre nego što će ih uvesti u sobu, Mortimeru pade jedna ideja na um. Pljesnuo je svojim mesnatim šakama i rekao:

– Slušaj, Domingo. Mogao bi da zaradiš još neku paru.

– Kako? – zainteresova se bandit.

– Dobićeš pet stotina dolara ako zarobljenike odvedeš u Meksiko i tamo ih likvidiraš – odgovori bankar. – Uradi s njima što god želiš.

– Cura me najviše interesuje – promrmlja Domingo. – Ona može da ostane sa mnom.

Malo kasnije Buča, Bonda i Meri uvedoše u sobu. Domingove oči pohlepno zasvetlucaše kada je ugledao lepu devojkicu. Onda mu pogled pade na Buča i on iznenađeno uzviknu:

– Hej, pa ovo lice mi je poznato!

Gde li sam ga samo video?!

Buč je mudro ćutao, mada je i sam prepoznao Dominga. Pošto je banditovu njušku viđao na poternicama, pretpostavljao je da je i ovaj njega na isti način zapazio. Domingo kao da je potpuno zabravio na devojkicu i po njegovom napregnutom licu videlo se da razmišlja. Onda se bandit pljusnu po čelu i reče:

– Dabome. Viđao sam mu sliku na poternicama. Ali, nije bio sam na njima... Tako je... Buč Kasidi i Sandens Kid!

Ako su nekog ove reči zaprepastile u sobi, onda je to sigurno bila ridokosa Meri. Njen prigušeni krik učinio je da se Buč okrene devojkicu. Mortimer promuća:

– Čuveni. Buč Kasidi. Ali, zašto...

– Zašto si se umešao u ovu stvar, prijatelju? – riknu Domingo. – Umalo nam nisi pokvario posao. Istina, slušao sam čudne stvari o tebi i tom Kidu. Štitite nejake, igrate se dobrotvora – bandit skoči sa stolice i unese se Buču u lice. – Rušiš nam ugled, amigo. Sa takvima nema milosti.

Domingo je sada pitanje zarobljenika razumeo kao svoju ličnu stvar. Nehotice je počeo da trlja ruke. Domingo trže veliki nož iz kanije za pojasom i zaurla:

– Likvidiraću ga odmah!

– Čekaj, čekaj! – usplahireno se umeša bankar. – Ne želim krv u sobi.

– Mogao bi bar da me odvežeš – podsmešljivo dobaci Buč. – Dosta sam slušao o tebi, Domingo, ali nikada nisam čuo da si ubijao vezane ljude.

Mortimer hitro dobaci banditu ključ od lisica, koji se nalazio u njegovom stolu, i trenutak kasnije Bučove ruke su bile slobodne. On ih protrlja i mirno reče:

– Ako već moraš da me likvidiraš, onda neka to ne bude nož, amigo. Želim da umrem na čistom vazduhu i to od revolverskog metka.

– Bueno, amigo. Domingo je uvek bio fer. Ispuniću ti poslednju želju.

Atmosfera je u sobi bila tako napeta i zanimljiva, a zaverenici toliko sigurni u svoju pobeđu da niko od njih nije obraćao pažnju na ono što se spolja događalo. Samo je Bučovo oštro uvo čulo poznate šumove konjskih kopita.

Domingovi telohranitelji uhvatiše Buča za ruke i povedoše ga ka vratima, a vođa bande naredi trećem da povede devojkicu i Bonda.

Tada sa ulice odjeknu nekoliko pucnjeva i svi se okrenuše prozorima. Buč je to iskoristio, naglo se savio i banditi koji su ga držali za ruke poleteše glavama u zid kraj vrata. Bat teških čizama odjeknu na stepeništu u kući, a pucnjava na ulici postade još žešća. Domingo trže revolver i opali jedan metak prema Buču, koji je već bio iza bankarevog pisaćeg stola. Majk Bond, iako vezan, ramenom gurnu

Meri i ova se skljoča iza jedne fotelje, a vrata na sobi prosto izleteše iz šarki kada ih je pogodio teški udarac nečije čizme. Na njima se pojavi poručnik konjice Sjedinjenih Država. Teški kolt smesta grmnu i Domingo odlete pravo u naručje prestravljenog Mortimera. U sobu upade nekoliko vojnika sa napere-nim karabinima.

Odmah iza vojnika pojavi se vezani šerif Nader, a za njim udoše kočijaš Džef i njegov pratilac Tom. Za to vreme na ulici je vojska uspe-la da likvidira bandite koji su pružali otpor. Preživeli su ugurani u salun i tamo vezani. Tek tada je u kancelariju došao i savezni šerif Ferguson, kome riđokosa Meri hladnokrvno podnese izveštaj.

Debeli bankar i Nader su nemoćno klimali glavama i potvrdi-vali svaku njenu reč. Majk Bond je po svom običaju upadao u razgo-vor, ali se sve što je on kazao sluša-lo sa poštovanjem. Ferguson skide svoju mokru kabanicu i, pošto je nasuo čaše viskijem, kucnuo se sa poručnikom i rekao:

– Dobro, stalno ovde čujem jed-no meni vrlo poznato ime. Gde je taj Buč Kasidi?

Svi se zgledaše. Bond nehotice pođe ka stolu, iza koga je poslednji put video Buča, ali onda zastade. Iza stola nalazio se prozor, koji je gledao sa bočne strane zgrade ban-ke prema mračnom sokačetu. Pro-zor je bio otvoren, a od Buča ni tra-ga ni glasa. Savezni šerif se glasno

nasmeja, a riđokosa Meri samo po-crvene i odmahnu rukom. Majk Bond je prvi došao do reči:

– Ako je taj balavac čuveni od-metnik Buč Kasidi, onda je zaista bolje što se nije sreo s vama, šerife.

Ferguson ništa ne reče, a konjič-ki poručnik polako ustade i pro-mrmlja:

– Koliko su mi ovi ovde, Džef i Tom, ispričali za tog mladića, više bih voleo da imam njega pored sebe nego ugledne građane kao što je prisutni bankar Mortimer.

Sa izrazom gađenja na licu, po-ručnik dade znak vojnicima da iz-vedu bandite. Poslednjeg su izneli ubijenog Dominga.

Na izlazu iz doline pljusak je bio toliko jak da se nije moglo videti ni na nekoliko mesta. Ipak, to nije smetalo usamljenom konjaniku da pronađe klanac, neopaženo prođe pored vojničkih straža i da se na-jzad nađe u slobodnoj preriji. Iako prokisao do gole kože, Buč Kasidi je veselo zviždukao grabeći kroz noć i oluju.

GLAVA ŠESTA

Bermaljil, Nju Meksiko. Živahno naselje stočara, koje je već preras-talo u pravi grad. Jedino je nedos-tajala železnička pruga pa da ono to postane. Nedavno otkrivena na-lazišta srebra u okolini naselja iz-gleda da su bila presudna za odlu-ku o gradnji jednog kraka železnič-ke pruge koji bi iz Santa Fea ili Al-

bukverka stizao ovamo. Ali, zato su poštanska kola održavala stalnu vezu sa pomenutim centrima.

Bila je subota i ionako velika živost na ulicama postala je još veća. Zato je dolazak konjanika koji je za sobom vodio drugog konja izazvao veću pažnju nego što bi to inače bio slučaj. Došljak je zaista zasluživao da mu građani Bermaljila posvete svoju pažnju. Na konju koga je vodio za sobom bilo je prebačeno telo mrtvog čoveka, čije su ruke i noge bile vezane ispod trbuha životinje. Bradati jahač, nisko natučenog šešira, sebao je pogledom ispod oboda i nimalo nije obraćao pažnju na komentare prolaznika, dobacivanja dečurlije i poneki zvižduk. Gledajući pravo ispred sebe, on je kroz gustu reku kola i jahača grabio pravo prema kancelariji lokalnog šerifa. Najzad je dospao tamo, sjahao, vezao konje za gredu i, otresavši žutu prašinu sa odela, nestao u kancelariji. Za tili čas se na ulici okupila gomila sveta.

U senci verande jednog hotela nalazilo se dosta ljudi. Oni su takođe posmatrali prolazak jahača sa neobičnim teretom. Među njima je padao u oči mlad čovek vedrog, rumenog lica i snažnih udova, obučan kao kauboj, koji je mirno odbijao dimove cigarete. Kada je Slim Kerli projahao sa ubijenim Morisonom, učenjenim odmetnikom, mladi čovek je prezrivo bacio nedopušenu cigaretu na ulicu i

naglo se okrenuo.

Malo ko bi u njemu prepoznao čuvenog odmetnika Buča Kasidija, a najmanje Slim Kerli, koji je sebe smatrao pravim ekspertom za ljude van zakona. Buč je mrzeo lovce na učenjene glave i zato je požurio da gađenje, koje mu se skupilo u ustima, spere čašom viskija u hotelskom baru. Ipak, dok je čašu prinosio ustima, nikako nije mogao da zaboravi mračan pogled bradatog jahača, koji je skoro ponosito išao ispred svog gnusnog tereta. Te oči su se Buču zauvek urezale u pamćenje.

Za to vreme, u šerifovoj kancelariji odigravala se sledeća scena. Tim Džoker, šerif Bermaljila, bio je sredovečan čovek, malo sporih pokreta i potpuno sede kose na prilično mladalačkom licu, ali čija hitrina u rukovanju revolverom jedva da je malo popustila u odnosu na vreme kada su ga ovdašnji građani baš zbog tih osobina izabrali za šerifa. To je bilo ravno pre deset godina, godina punih briga i opasnosti. To je moralo da ostavi tragove na šerifovom punačkom licu, ali njegov dobroćudni osmeh uvek bi brisao te uspomene i privlačio ljude da mu se obraćaju za pomoć i savet. Ali, kao i svaki pošten šerif, Tim Džoker je prezirao lovce na učenjene odmetnike, kao što su bili Slim Kerli i njemu slični.

Čim je čuo žagor na ulici, on je ustao, bacio pogled kroz prozor i odmah shvatio u čemu je stvar.

Zato je Kerli, ušavši u kancelariju, zatekao narogušenog i sleđenog šerifa.

– Šta je? – obrecnuo se šerif čim je Kerli zatvorio vrata za sobom.

– Uobičajena stvar, šerife – odvрати lovac na ljude. – Doveo sam vam jednu ptičicu i sada treba da potvrdite prijem robe kako bih mogao da dobijem nagradu.

– Ptičica je, naravno, mrtva – zajedljivo primeti šerif. – Ubijena prilikom hvatanja, zar ne?

Ne, nego prilikom pokušaja bekstva, šerife – ispravi ga Kerli. On izvadi iz džepa pohabani novčanik od svinjske kože, pa iz pregršti presavijenih poternica odabra jednu, razvi je i spusti na sto pred šerifa.

Ovaj je i ne dodirnu rukama, već je pročitao naprežući oči, pa progunda:

– Znači, sada je u pitanju neki Morison. Tri hiljade dolara nagrade za ubistvo u svađi. Hm. To je prilično velika suma. Tolike pare se ne daju ni za notorne zlikovce.

– Pa, Morisonova žrtva je imala imućnu porodicu – pakosno odvрати Kerli. – Nego, da ne odugovlačimo stvar, šerife. Pozovite ovdašnjeg lekara, konstatujte smrt i identifikujte ubijenog prema poternici, pa da krenemo do pošte.

Pola časa kasnije, namrgođeni šerif i Slim Kerli žurili su prema zgradi pošte. Grad je već bio obavešten o događaju i lovac na ljudske glave skoro je morao da krči put kroz zid neprijateljskih pogle-

da koji su ga obasipali sa svih strana.

Buč Kasidi ponovo vide Kerlija i šerifa, jer je izašao na hotelsku verandu, ali sada samo odmahnu rukom i pripali novu cigaretu. Potajno se nadao da nikada neće pasti u ruke jednom od ovih legalizovanih zlikovaca.

Telegrafista u pošti pročitao telegram koji je šerif napisao i promrmlja:

– Čak do San Karlosa, u Arizoni? To će, bogami, stajati deset dolara sa plaćenim odgovorom.

– Odgovor ne plaćam – obrecnu se Kerli. – Ali ga očekujem još u toku današnjeg dana. Čim telegram stigne, javite mi u... – on se okrenu šerifu i upita: – Koji biste hotel mogli da mi preporučite, šerife?

– Naš pogrebni zavod – odvрати ovaj, okrenu mu leđa, pa izađe na ulicu.

Kerli izvadi iz džepa zlatnik od pet dolara i spusti ga na pult ispred telegrafiste, pa onda dodade još jedan. Ispod zelenog štitnika za oči od kaučuka, službeniku se pohlepno raširiše oči. Kerli polako reče:

– Ovih pet dolara je tvoje, prijatelju, ako telegram odmah pošalješ kao hitan i raščistiš linije sve do San Karlosa. Nego, hoću da dodam još nekoliko reči.

On uze olovku od telegrafiste i dopisa na kraju formulara: »Pare smesta pošaljite na banku u Bermaljilu. Hoću telegrafski nalog iz

vaše banke».

Telegrafista ga s poštovanjem pogleda i hitro pokupi zlatnike, a Kerli sav važan izađe iz pošte. Razume se, otišao je pravo u obližnji salun da proslavi uspeh, a onda se izgubio u jednom kineskom restoranu, gde je proveo nekoliko časova uživajući u čitavom repertoaru jela. Želeo je da nadoknadi sve one dane koje je proveo na dijeti od suvog mesa i dvopeka...

Zatim je uzeo sobu u istom hotelu u kome je odseo i Buč Kasidi. Hotel se nalazio odmah preko puta pošte i Kerli je o tome obavestio telegrafistu. Ne gubeći vreme na umivanje i svlačenje, stro-poštao se na postelju i smesta zahrkao.

Kasno posle podne iz sna ga trže lupanje na vratima. Kerli smesta otvori oči, izvuče revolver iz futrole koja mu je bila okačena na uzglavlju postelje i zaurla:

– Ko je?

– Ja sam, Porter, telegrafista – čulo se s druge strane vrata.

Ne ispuštajući revolver, Kerli ode do vrata i otključa ih. Čelavi službenik pobedonosno mahnu hartijom koju je držao u ruci:

– Stigla je poruka za vas. I nalog za isplatu! Banka je odmah do pošte.

Kerli uze od njega telegram i priđe prozoru gde je bilo više svetlosti. Pročitao ga je i zadovoljno klimnuo glavom. Porodica mladića koga je Morison ubio u dvoboju iz-

gleda da je bila zadovoljna njegovim uspehom. Telegrafski nalog za isplatu glasio je na banku u Bermaljilu i novac se odmah mogao podići.

Kerli se okrenu vratima, gde je telegrafista još stajao. Izvadio je iz džepa srebrni dolar i bacio ga čoveku. Ovaj ga uhvati u vazduhu i novac smesta nestade.

– Gubi se! – zareža Kerli, pa zalupi vrata ispred nosa telegrafiste. Onda se nečega prisetio, pa ih je otvorio i izvirio u hodnik. Čelavko se već nalazio kod stepenica koje su vodile dole. Kerli mu viknu: – Dokle je otvorena banka?

– Do šest – glasio je odgovor. – Sada je pola šest. Trebalo bi da požurite ako želite...

Telegrafista umuče, jer se vrata Kerlijeve sobe zalupiše. On sleže ramenima i požuri niz stepenice. Kada mu je novac u džepu zazveckao, lice mu se razvuče u zadovoljan osmeh.

Činovnik na šalteru Prve stočarske banke Nju Meksika nezadovoljno odmeri bradatog čoveka u pohabanom odelu, koji se neučtivo laktovima oslonio o ploču šaltera i upiljio u njega.

– Šta hoćete? – upita činovnik.

– Pare – odvrati Kerli i tutnu mu pod nos telegrafski nalog za isplatu. Nalog je bio šifrovan, ali je suma od tri hiljade dolara bila jasno napisana. Činovnik iznenađeno odmeri bradonju i onda skoro otrča do kancelarije direktora. Kerli

pripali debelu cigaru i ležerno poče da odbija dimove. Dva minuta kasnije, onaj činovnik se pojavi u društvu starijeg, debelog gospodina otmenog izgleda. Obojica priđuše šalteru i debeljko reče:

– Sve je u redu, gospodine. . .

– Nije važno kako se zovem – odvrati Kerli. – Nalog glasi na donosioca.

– U redu, u redu – ubrza direktor. – Novac će vam odmah biti isplaćen. Kako želite?

– Polovinu u zlatnicima od po dvadeset dolara, a ostatak u novčanicama od po sto dolara – odvrati Kerli.

Kada se malo kasnije pojavio iz banke, džepovi su mu bili nabijeni zlatom, a pohabani novčanik još deblji od zelenog papira.

Odlučnim koracima Kerli se uputi pravo prema gradskoj štali. Veče, koje se ovde rano spuštalo i donosilo sa sobom svežinu, izmamilo je na gradske ulice još veći broj stanovnika, ali oni nisu obraćali pažnju na lovca ucenjenih glava.

Pošto je prethodno već bio platio hotelski račun, Kerli je želeo da što pre napusti Bermaljil. Imao je planove koji su zahtevali žurbu i hitnu akciju. Tri hiljade dolara predstavljale su samo ulog za ostvarivanje plana koji je trebalo da mu donese čitavo bogatstvo. Mesito ostvarivanja plana nalazilo se u Estanciju, sličnom ovom naselju, ali još dalje od železničke pruge i

kancelarije saveznog šerifa u Santa Feu.

U gradskoj štali Kerli se upusti u pogađanje sa vlasnikom. Hteo je da trampira svoja dva konja, prilično iscrpljena i klonula, za neko bolje živinče. Uz prilično gundanje zbog cene, odabrao je jednog vatrenog ždrepcu, snažnih grudi i mišićavih nogu, koji je mogao daleko i brzo da ga nosi. Nabacio je sedlo na njega i, svrativši samo od obližnje bakalnice radi kupovine potrebnih namirnica, uputi se iz grada.

Neminovno je morao da prođe pored hotela gde je proveo popodne. Više nije obraćao pažnju na svet oko sebe, jer je za njega epizoda u Bermaljilu zauvek bila završena. Nikada više on neće doći u ovaj grad, a posle ostvarenja plana, ni u Nju Meksiko, pa ni u Sjedinjene Države. Karijera Slima Kerlija, lovca na ucenjene ljude, tog dana se završavala.

Pomislivši na to, Kerli se nehotice opipa po unutrašnjem džepu kaputa. Pod prstima je osetio nešto tvrdo. Vrlo dobro je znao šta je to. Značka pomoćnika saveznog šerifa, zajedno sa ispravama uz nju, koje su glasile na Bila Remingtona, zvanično nestalog u akciji.

Remingtonov leš nikada nije pronađen, a za to se i te kako dobro pobrinuo Slim Kerli. Tada mu se i rodila ideja o velikom planu koji je trebalo da promeni njegov prezreni život.

Utonuo u ove misli, Kerli se po-

lako probijao kroz večernju gužvu na ulici. On ionako ne bi primetio oštre oči mladog čoveka koji je stajao na hotelskoj verandi. Ali, iza tih očiju već se rađala jedna nova ideja.

I skoro ne razmišljajući, Buč Kasidi naglo otrča u svoju sobu na spratu, hitro pokupi stvari i sa torbama strča u hol. Iznenađenom portiru bacio je nekoliko dolara za sobu i onda nestao u zadnjem dvorištu, gde se nalazila hotelska štala. Munjevito je osedlao svog crnog ždrepcu i izveo ga u sporednu ulicu, koja se pružala paralelno sa glavnom.

Buč se baci u sedlo i potera ždrepcu prema izlasku iz grada.

Šta mi je, govorio je u sebi. Zašto jurim za tobom huljom? Samo tražim đavola. Ali, neki instinkt govorio je mladom odmetniku da ne greši i da, što se tiče avantura, neće biti razočaran.

Kod poslednjih gradskih kuća Buč zaustavi ždrepcu i podiže se u sedlu. Prašnjavi, krivudavi drum pružao se prema jugu, gde se pustinja već pokrivala večernjim sumrakom. Prilično daleko ugledao je usamljenog konjanika koji je grabio drumom. Prepoznao je tamno odelo lovca na ljudske glave i polako krenuo za njim.

Noć je bila mračna. Niski oblaci zaklanjali su inače uvek prijatan pogled na zvezdano nebo iznad Nju Meksika i lažno nagoveštavali kišu koja nikada neće pasti. Noćne

grabljivice takođe su bile mirnije, možda i samo lukavije u svojim poduhvatima, jer je njihov plen u ovakvim prilikama postajao oprezniji.

Ipak, za oštro oko, ili baš zbog potpunog noćnog crnila, jasno se u daljini mogla nazreti jedna svetla tačkica koja je podrhtavala na po-vetarcu. Ta svetla tačkica predstavljala je malu logorsku vatru za kojom je sedeo Slim Kerli. Sa ove daljine, Buč nije mogao da vidi i njega.

Mladi odmetnik je rasedlao svog konja, kratko ga vezao i pustio da štrpka zakrčljalu travu, a on sam je leškario, odbijao dimove iz tanke cigare i pokušavao da predvidi šta može da očekuje od ove avanture.

S vremena na vreme bi se podizao i bacao poglede prema dalekoj logorskoj vatri. Onda bi, umiren njenim prisustvom na tamnoj pozadini noći, ponovo legao i nastavio da sanjari. Tako su časovi neosetno prolazili. Ali, kada je Buč poslednji put proveravao Kerlijevo prisustvo, odjednom one svetle tačke više nije bilo.

– Do đavola – promrmlja mladi čovek. – Njemu se izgleda žuri, pa je poranio i krenuo na put. Ili mu se vatra ugasila, pošto je zaspao i zaboravio da stavi drva na nju.

U svakom slučaju trebalo je proveriti. Buč hitro osedla ždrepcu i nekoliko minuta kasnije već je galopirao preko prerije.

Učinilo mu se da suviše dugo

jaše i da je na vatru trebalo da naiđe mnogo ranije. Tek kada je u blizini ugledao gomilu rumene žari, shvatio je razlog tome. Vatra, za koju je pretpostavljao da je načinjena od nešto suvaraka, tek dovoljnog da se skuva kafa i ogreju prozeblu prsti, bila je u stvari pravo zgarište gomile nabacanih drva. Zato ga je i ocena rastojanja prevarela. Kerlijev logor se nalazio mnogo dalje nego što je Buč mislio. I još nešto. Sudeći po tragovima oko ugasle vatre, Buč je lako mogao da zaključi da čovek koga je pratio uopšte nije proveo noć, već se zadržao samo toliko da navuče dovoljno drva i da ih tako rasporedi da bi što duže gorela. Još jedan razlog što je praćeni izabrao ovo mesto za podvalu bila je blizina jednog malog šumarka pamukovog drveća, gde je lako pronašao dovoljno materijala za vatru.

Buč zabaci šešir na potiljak i tiho zviznu. Izgubio je nekoliko dragocenih časova. Za to vreme lovac na ljudske glave mogao je da odmakne u bilo kom pravcu i sada će morati da sačeka svitanje, kako bi bio u stanju da prati njegove tragove.

Buč uze jednu granu, prikupi preostalu žar, pa, pošto je plamen liznuo ugarke, stavi na nju lonac za kuvanje kafe.

Dakle, moj prijatelj je mnogo promućurniji nego što sam naslućivao. Hulja svakako nije mogla znati da ga pratim, ali je za svaki

slučaj zametnula tragove i dobila na vremenu.

Prema pričanju ljudi s kojima je razgovarao po salunima u Bermaljilu, Buč je saznao da se prema jugu nalazi nekoliko naselja, od kojih je jedno bilo i Estancija. Još dalje, u istom pravcu, mogao je da naiđe na poveći grad Tularosu, u to doba već čuven po rudniku zlata, prosperitetu i naglom širenju.

U tim razmišljanjima sačekao je i zoru, pa je odmah pojahao ždrepcu i počeo da razgleda tragove. Za nekoliko minuta uverio se da je lovac na učenjene ljudske glave zaista krenuo prema jugu i to u pravoj liniji. Bučov odmorni konj sada je grabio peskovitim tlom i prosto gutao milje jednu za drugom.

Dok se ovo događalo u pustoj preriji, na ulicama gradića La Hunta život je već počeo da teče svojim normalnim dnevnim tokom. Užurbani stanovnici nisu ni obraćali pažnju na jahača koji je prašnjav i obrastao u višenedeljnu bradu ušao u njihov grad. Još manje su zapazili da se uputio pravo do trgovine raznovrsnom robom.

Kada se stranac desetak minuta kasnije ponovo pojavio na ulici, u rukama je držao veliki paket uvijen u hartiju. S tim paketom uputio se u obližnju berbernicu, odakle se njegova prilika nije dala videti više od jednog časa.

Međutim, ako je neko i primetio bradatog stranca kako ujahuje u grad, svakako ga ne bi doveo u

vezu sa elegantnim, visokim čovekom, mišićavog tela, koji je izašao iz pomenute berbernice. Crno, dobro skrojeno odelo, skupocene čizme, šešir iste takve cene, pomalo kicoški nakrivljen na jednu stranu, novi pojas sa skupocenim revolverom u futroli, sve je to davalo utisak prosperiteta, a što se tiče zanimanja, neke mešavine između profesionalnog kockara, bogatog rančera i elegantnog čuvara zakona.

Baš ovaj poslednji utisak želeo je da ostavi izmenjeni Slim Kerli. Dečaćić iz berbernice odvede njegovog konja u gradsku štalu, a vlasnik svrati u najbolji restoran, gde se takođe prilično zadržao.

Ovako okrepljen, vrati se u štalu, uze svog konja i bez osvrtnja izjaha iz La Hunte. Njegov boravak ovde koristio je samo trgovcu odelima i još nekim pripadnicima ugostiteljske profesije.

Negde posle podne izabrao je za odmor jednu malu, zelenu uvalu sa izvorom. Dok je konj gasio žeđ, Kerli izvadi iz unutrašnjeg džepa značku pomoćnika saveznog šerifa i svečano je prikači na svoj tamni prsluk. Onda je seo na jedan kamen i počeo da razgleda zvanične isprave koje su glasile na Bila Remingtona, pomoćnika saveznog šerifa, tajanstveno nestalog čuvara zakona, kome se svaki trag zameo pre više godina. Samo bi vešto oko stručnjaka za rukopise moglo da razazna, i to uz pomoć lupe i drugih sredstava, da je nula na brojki

koja je označavala godinu 1880. prepravljena u šesticu i time ispravama data svežina aktuelnosti, kao da su izdate i overene tek početkom ove godine.

Zadovoljan pregledom dokumenta, Kerli ih vrati u unutrašnji džep. Kada je ustao sa kamena, već je išao u stilu čuvara zakona. Pono-vo u sedlu, on produži nesmanjenom brzinom na jug. Želeo je da do svog cilja stigne pre sumraka, ali je njegov konj već pokazivao znakovne umora. To nije smetalo jahaču da ga i dalje nemilosrdno goni.

Okolo podneva je u La Hunti počinjalo vreme sijeste, vreme odmora za sve, koje su poštovali stanovnici saveznih država u neposrednoj blizini meksičke granice. Zato su Buča Kasidija dočekale zamrle ulice kada je ujahao u grad. Nebo se u međuvremenu razvedrilo i vrućina je bila nepodnošljiva. Ipak, saluni su radili kao i obično i Buč se prvo tamo uputi da bi prikupio informacije o lovcu na ucenjene glave.

Rezultat njegovih raspitivanja bio je razočaravajući. Niko nije video bradatog, neuglednog konjanika u pohabanom odelu. Potišten, on se uputi do gradske štale, gde je nameravao da ostavi svog konja i uzme sobu u nekom hotelu, pa nekako nadoknadi proteklu noć bez sna.

Gde li je Kerli mogao da udari? Ovo se pitanje stalno vrzmalo po Bučovoj glavi. Istina, tragovi koje

je pratio vodili su prema La Hunti, ali na nekoliko milja od grada lovac je skrenuo na drum, gde su kopita njegovog konja nestala među hiljadama tragova drugih životinja.

U štali Buč predade uzde svog ždrepcu jednom postarijem čoveku sa naočarima. Pošto je platio, on dodade i pola dolara napojnice, pa opisa kratkovidom čoveku lovca na ljudske glave kako je znao i umeo.

– Jedini stranac koji je danas ovde svraćao – odgovori vlasnik štale vrteći glavom – bio je jedan elegantno odeveni džentlmen. Dao mi je isto toliku napojnicu kao i vi.

To sigurno nije Kerli, pomisli Buč i već htede da pođe iz štale, ali kratkovidni čovek produži sa svojim monologom:

– Njegovog konja je doveo dečak iz berbernice. Imao sam dosta posla dok sam ga istimario i očistio opremu, jer je bila sva prašnjava.

Buč naglo zastade. Prašnjavi konj i jedini stranac koji je danas dolazio u grad! Jedna ideja sevnu mu kroz glavu. Zahvalio je vlasniku štale i, rekavši da će kasnije doći po konja, koji mora da bude spreman, mladi odmetnik hitro ode do jedne berbernice u La Hunti.

U radnji nije bilo mušterija i on sede na praznu stolicu. Dok ga je sapunjabo, berberin, debeljuškasti i pričljivi Meksikanac, počeo da ga zabavlja raznim pričicama, ali ga

Buč u jednom trenutku prekide pitanjem:

– Izgleda da nemate mnogo posla, senjor?

– Pa i nema – uzdahnu berberin. – Ljudi se sada sami briju, a retko šišaju. Evo, vi ste mi danas tek treća mušterija. Da nije bilo jednog stranca jutros, moja porodica danas ne bi imala šta da kupi za ručak.

– Gle, zar je taj stranac napravio toliki ceh? – zainteresova se Buč.

– Kako da ne – odvrati debeljko. – I brijanje i šišanje i kupanje. . . Istina, namučio sam se sa njegovom bradurinom. Bila mu je ogromna. On se ovde i presvukao u novo odelo. . . Kažem vam, pravi džentlmen. Moje remek-delo!

Buč umalo ne podskoči u stolici od radosti. Dakle, ipak Kerli. Produžio je razgovor sa berberinom. Kada je ovaj završio brijanje, Buč je već u detaljima saznao kako Kerli izgleda, boju i kroj njegovog odela i sve ostale sitnice.

Dao je napojnicu Meksikancu i veselim koracima odjezdio do prvog restorana da bi obnovio energiju potrebnu za praćenje lovca na učenjene glave.

GLAVA SEDMA

U Estanciji je Slim Kerli prodao svog konja jednom putniku, koji je poštanskim kolima baš došao u grad. Čovek se nije premišljao da za dvadeset dolara postane vlasnik

dobrog konja. U razgovoru s njim, Kerli je saznao da ovaj odlazi na jedan ranč, dobrih pedeset milja daleko prema zapadu i da će se tamo zaposliti. Zato ga je zamolio da mu kupi kartu za poštanska kola koja su kroz jedan sat polazila za Tularosu.

Ovaj mu je to drage volje učinio i oni se rastadoše na ivici grada. Nepoznati kauboj odjezdio je na daleki ranč, a Kerli je ostao u žbunju pored puta. Tek kada su naišla kola, on se pojavio na drumu i nahanjem ih zaustavio. Nezadovoljnom kočijašu pokazao je svoju kartu i ovaj ga je pustio unutra. U kolima su bila još dva putnika, neki trgovci poljoprivrednim alatkama sa Istoka, koji su suviše bili zadubljeni u svoje poslovne kombinacije da bi obraćali pažnju na Kerlija. Predveče kola stigoše do usputne stanice, negde na polovini puta između Tularose i Estancije, i, dok su putnici večerali, promenjena je ne samo zaprega već i vozači. Kerli je jeo za jednim stolom u polumračnom uglu i trudio se da ničim ne privuče pažnju na sebe.

Uskoro su kola bila spremna za polazak. Onda dva putnika smesta zahrkaše, a Kerli pripali cigaru i odbijajući dimove utonu u misli o sutrašnjem danu. Čitave noći kola su jurila preko ravnice, ostavljajući samo oblak prašine za sobom, koji se brzo slegao u mirnom vazduhu. U ranu zoru oni skrenuše prema dolini gde se nalazio grad

Tularosa.

Kerli se trže iz sna, popravi svoje izgužvane pantalone i prihvati gutljaj viskija koji mu je iz putne boce ponudio jedan od trgovaca. Nije prošlo mnogo vremena, a kočije uleteše u još pospani grad i zaustaviše se pred poštanskom stanicom. Jedan dremaljivi službenik izađe da ih dočeka. Pošto nije imao prtljaga, Kerli šmugnu na suprotna vrata i skoro neprimećeno nestade u jednoj pobočnoj uličici Tularose.

Nekoliko puta je skretao iza uglova i tako se obreo u meksikanskom delu grada, gde su drvene kuće bile zamenjene oronulim zgradama od nabijene ilovače, takozvanim adobama. Kerli zastade i obazre se oko sebe. Onda je zadovoljno klimnuo glavom i osmehnuo se. Uputio se pravo kući koja je imala malo dvorište, ograđeno niskim zidom od nepečenih cigala. U dvorištu, na razapetom konopcu, bila je okačena muška potkošulja ljubičaste boje. Iako se i u susjednom dvorištu moglo videti rublje, nijedan komad odeće nije imao ovakvu boju.

Kerli se uputi pravo tamo. Gurnuo je naherena vrata, u nekoliko koraka prešao malo dvorište i pokucao na drvena vrata adobe. Četiri puta kratko i jedanput dugo.

Vrata se skoro odmah otvoriše. Naprežući oči zbog polumraka koji je vladao u kući, Kerli oprezno odmeri osobu koja mu je otvorila

vrata i, pošto je prepoznao, bez reči uđe unutra. To je bio jedan visoki, mršavi Meksikanac. On odvede Kerlija do vrata druge prostori-je, otvori ih i pusti ga unutra. Kroz mali prozor prodirala je jutarnja svetlost. Na toj svetlosti videla se široka postelja, gde je ležao jedan visok i krupan čovek, razbarušene plave kose.

Čim je Kerli zatvorio vrata za sobom, plavokosi čovek smesta đipi sa postelje i u ruci mu se stvori revolver. Nekoliko trenutaka buljio je u Kerlija, a onda mu se lice razvuče u osmeh. Dohvatio je bocu koja je stajala na zemljanom podu pored kreveta, dobro potegao iz nje i, zadovoljno odahnuvši, rekao:

– Najzad si stigao, Slime. Bilo je krajnje vreme. Sutra je naš dan.

– Potrudio sam se – odvrati Kerli, pa sa police na zidu uze neotvorenu bocu viskija. Perorezom je iščeprkao čep iz boce i otpio nekoliko gutljaja. Namrštio se i vratio bocu na policu. – Odvratna je teki-
la. Mogao bi manje da je piješ, jer od nje čovek otupi i nije sposoban ni za šta.

– Isto kao i od viskija – obrecnu se plavokosi.

– Nas čekaju veliki poslovi, Volf – zareža Kerli i umorno se sputi na jednu rasklimanu stolicu. Pogledao je prema vratima kroz koja je ušao i onda dodao: – Možemo li slobodno da razgovaramo?

– Možemo. Onaj Meksikanac jedva da zna koju reč engleskog.

– Onda da požurimo – reče Kerli. – Moram da se pojavim kod ovdašnjeg šerifa čim otvori kancelariju. Dakle, kakva je situacija?

– Moj čovek u Prvoj nacionalnoj banci mi je još pre desetak dana javio da danas stiže pošiljka novca namenjena kupovini zemljišta za gradnju pruge.

– Koliko?

– Bar dve stotine hiljada dolara – odvrati Volf. – Pare dolaze specijalnim kolima iz Rozvela, dokle je za sada stigla pruga. Biće smeštene u bančinu kasu, za koju ti mogu reći da nije bogzna šta.

– Kako to misliš? – zainteresova se Kerli.

– Pa, ovdašnja banka posluje sa lokalnim rančerima i stočarima i tolike pare ne vide ni za godinu dana. Ali, ona je i jedina banka ovde, pa železnička kompanija nema gde da deponuje novac.

– Tako sam pretpostavljao – klimnu glavom Kerli. – Dalje?

– Isplata počinje sutra pre podne – produži Volf. – U grad će doći svi vlasnici zemljišta i do podne će čitav posao morati da se obavi. Ovdašnji šerif, Loko Džons, postavio je takav uslov jer strahuje da bi ovo brdo para moglo da namami i razne bandite, kojih je ovaj kraj prepun.

– Mi ćemo se pobrinuti da pare nestanu iz Tularose još pre tog roka – samouvereno izjavi Kerli. – Dobro, onda da još jednom pređemo preko našeg plana. Ja još ne

mogu da ti pružim sve detalje, ali u glavnim crtama ostaje kao što smo se dogovorili. Ako pare danas stignu u banku, onda sledeće noći moraju biti u našim rukama i jutro treba da nas zatekne što dalje od Tularose. Ti se postaraj za dobre konje. Nego, da li si odvuкао dovoljno hrane i vode u to skrovište?

– Jesam, jesam – brzo reče Volf.

– Sa tolikom hranom možemo da ostanemo čitav mesec, a da nas niko i ne vidi. Ima i viskija.

Volf jezikom pređe preko usana i ponovo se maši boce, ali Kerli skoči iz stolice i izbi mu je iz ruke.

– Dosta pića! – grmnuo je. – Dok se posao ne obavi, nećeš videti nijednu čašicu! Jesi li razumeo? Zar zbog jedne pijandure da mi propadne životni plan!

Volf klimnu glavom i sa žaljenjem pogleda u baricu tekile koja se širila ispod prevrnutе boce.

Još neko vreme su razgovarali, a onda Kerli neopaženo napusti sobu. Napolju se tek rađalo sunce i on pruži korak da bi se što pre našao u drugom delu grada. Neprijetno je stigao da zgrade poštanskih kola i uvukao se u čekaonicu gde je već bilo dosta putnika. Ona dvojica trgovaca baš su doručkovali i Kerli se upusti s njima u razgovor kao da pre toga nikud nije odlazio.

Pošto je ocenio da je dovoljno ostao u čekaonici da bi ga primetili, on priđe službeniku koji ih je maločas dočekaо. Odmerenim gla-

som u kome se osećala navika da zapoveda, on upita:

– Gde se nalazi kancelarija šerifa Loko Džonsa?

Činovnik se užurba da ga odvede na trotoar i onda mu rukom pokaza jednu žuto obojenu zgradu, takođe sagrađenu od nabijene ilovače, ali užasno debelih zidova. Zgrada je imala malu, drvenu nastrešnicu, a iznad ulaza bila je crnim slovima ispisana samo jedna reč: »ZATVOR«.

Kerli kratko klimnu glavom i pođe tamo. On je mnogo puta svraćao u slične zakonske institucije, ali nijedna nije imala ovako debele zidove kao zatvor u Tularosi. To je ulivalo poverenje. Sudeći po Volfovom opisu šerifa, ovaj je trebalo da bude oprezan i hitar na revolveru. Ipak, za okorelog Kerlija to nije predstavljalo problem.

On gurnu vrata na ulazu u zatvorsku zgradu i nađe se u prostranoj sveže okrećenoj sobi, začuđо, prilično čistoj. Kod jednog prozora stajao je visok, malo poguren čovek, veoma dugačkih ruku, tako da su mu prsti prelazili preko futrole revolvera na levoj strani.

Dakle, šerif je levak, smesta zapazi Kerli. Nastavio je da razgleda šerifa. Ovaj se već bio okrenuo prema njemu. Na kožnom prsluku Loko Džons je imao poveću srebrnu zvezdu, odelо nešto pohabano, ali čisto i iskrpljeno, i krive noge čoveka koji je odrastao u sedlu. Izborano lice davalo mu je više od

četrdeset godina, koliko je u stvari imao, a gusta proseda kosa bila je začesljana na jednu stranu. Ispod čupavih obrva poigravale su čelič-nosive oči.

Na šerifov upitni pogled Kerli le-žerno razmače kaput i otkri zvez-du na grudima. Ona je, za razliku od Džonsove, bila šestokraka i imala urezana slova »Pomoćnik saveznog šerifa«. Loko Džons malo raširi oči, a Kerli pruži ruku:

– Ja sam Bil Remington, pomoć-nik saveznog šerifa iz Kolorada. Rekoše mi da se vi zovete Loko Džons, kolega.

Šerif Tularose klimnu glavom, rukova se sa uglednim čuvarom zakona. Ne progovorivši ni reč, po-kaza na jednu stolicu s druge stra-ne stola. Dok se Kerli spuštao na nju, Džons otvori jednu fioku i iz-vadi iz nje kutiju sa dugačkim ciga-rama. Podigao je poklopac kutije i gurnuo je preko stola promrmljav-ši:

– Dobre su. Istina, to je šverc koji smo zaplenili iz Meksika. Neki put i mi kršimo zakon – dodao je namignuvši.

Tek kada su odbili dimove iz ci-gara, Kerli pređe na stvar:

– Ja sam došao ovamo zbog ban-de iz »Rupe na zidu«.

Džons podiže čupave obrve i iz-nenađeno odvratí:

– Slušao sam o njima, ali otkud oni ovako daleko na jugu?

– Za železnicom – odvratí Kerli.
– Njihov specijalitet su prepadi na

železnicu i njihove blagajne. Kom-panuja Union Pacifik već godina-ma vodi rat sa njima i to sa pro-menljivom srećom.

– Pa, mi ovde nemamo železnicu – reče Loko, čiji je glas bio malo piskav.

– Ali, zar je uskoro nećete imati? – primeti Kerli i odbi oblačić dima prema belo okrećenoj tavanici kancelarije. – Pruga je već stigla do Rozvela i treba da se produži ova-mo, zar ne? Obavešten sam da že-leznica otkupljuje sve zemljište duž buduće trase i da je...

– Znači, već znate? – prekide ga Loko Džons. – Do đavola, to mi baš i zadaje brige poslednjih dana. Baš sada očekujem pošiljku...

Šerif naglo učuta i ispitivački pogleda u Kerlija. Oči mu se zaustaviše na šerifskoj zvezdi, koja je svetlucala na tamnom prsluku. Shvativši njegovo oklevanje, Kerli se blagonaklono nasmeši i izvadi iz unutrašnjeg džepa isprave koje su glasile na Bila Remingtona. Spus-tio ih je na sto pored Džonsa i do-dao:

– Potpuno vas shvatam, šerife. Razočarao bih se u vas da mi ovo niste prećutno tražili. Moja je greš-ka što se nisam odmah legitimisao.

Loko Džons pogleda Kerlijeve isprave, sklopi ih i vrati preko sto-la, pa onda nastavi kao da uopšte nije bilo prekida u njegovom govo-ru:

... pošiljku velike sume novca za isplatu zemljišta o kojem sam ma-

ločas govorio.

– I to mi je poznato - klimnu glavom Kerli. – Moj kolega iz Santa Fea je pominjao tu pošiljku. Čak je rekao i tačan datum. E, pa, vidite, posao zbog koga sam stigao čak ovde i ta pošiljka izgleda da imaju neke veze. Već danima pratimo kretanje bande iz »Rupe na zidu«. Napustila je svoje skrovište. Neki njeni članovi prvo su viđeni u Pueblu, južno od Denvera, pa zatim u Taosu, Los Alamosu, Santa Feu, Albukverku... Možete li da zamislite pravac tog kretanja na karti, šerife?

Džons klimnu glavom.

– Dakle, putovali su prvo na jug. Poslednji put su viđeni u Estanciji, gde im se izgubio svaki trag.

– Dobro, zašto ih niste uhvatili kada tako dobro poznajete njihovo kretanje? – primeti Džons.

– Iz prostog razloga što smo uvek kasno stizali – odgovori lažni pomoćnik saveznog šerifa. – Ali, bilo kako bilo, ovoga puta ćemo ih uhvatiti. Njih jedino mami zlato. Koliko ja znam, u ovom kraju nema nigde zlata, osim...

– Osim? – ponovi šerif Džons.

– Osim pošiljke o kojoj ste govorili, kolega – završi Kerli. – Čvrsto sam ubeđen da će pokušati da napadnu pošiljku novca, ili da izvrše pljačku ovde, u Tularosi.

– Novac će odmah biti smešten u kasu filijale Prve nacionalne banke – obavesti ga Loko.

– Znam, znam – blagonaklono

promrmlja Kerli. – Ali, ako ste nešto slušali o toj bandi, onda vam je verovatno poznato da su oni pljačkali sefove velikih banaka u samom Denveru. Ne očekujem da će ovde naići na neki sef takvog tipa kao što su oni na severu.

– Pa, u pravu ste – promrmlja Džons. – Sef u našoj banci je siguran od naših bandidosa i desperadosa, ali za profesionalce kakvi su tipovi iz bande koju gonite neće predstavljati nikakav problem. Srećom, pare ostaju samo jednu noć u banci i sutra će već biti isplaćene vlasnicima zemlje.

– E, pa, ja bih se osigurao i za tu noć – reče Kerli. – Inače, ode vam služba, Džonse. Ovakvu pljačku ne bi preživela ni vaša banka.

– Pa, šta predlažete? – skrušeno upita Džons.

Kerli se naže preko stola i počeo da govori tihim glasom.

Negde oko jedanaest časova, pozadi zgrade banke u Tularosi pojavio se jedna neugledna teretna kola, koja su na drvenim bokovima imala inicijale kompanije Union Pacifik. I pored toga što su stigla sporednim uličicama, ona ionako ne bi privukla pažnju retkih prolaznika na sebe. Slična kola su se često pojavljivala u gradu, obzirom na izgradnju pruge u Rozvelu.

Za tren oka, sa kola su skinuta četiri drvena sanduka i uneta u banku. Kočijaš i njegov pratilac, kao i dva čoveka obučena kao

pružni radnici, obavili su taj posao. Odahnuli su u polumračnom i hladovitom holu banke, gde su se već nalazili šerif Loko Džons, njegova dva mlada pomoćnika, Slim Kerli, sada Bil Remington, u svojstvu predstavnika savezne vlasti, predsednik banke i više činovnika.

Pridošlice stadoše ukraj da pripale cigarete, a službenici banke prihvatiše donete sanduke. Kada su otkovali poklopce i razmakli hartiju pod njima, ukazali su se debeli svežnjevi zelenih novančica u apoenima od po dvadeset dolara. Ako su se nečije oči pohlepno razrogačile pri ovom prizoru, onda su to svakako bile oči Slima Kerlija. Lovac na ljudske glave nehotice je jezikom prelazio preko suvih usana, dok su mu pred očima izbijale slike neviđenog zadovoljstva koje je mogao da kupi tolikim novcem.

Blagajnik otvori vrata poveće kase i novac je uskoro bio složen u njenim pregradama. Zatim brava škljocnu i blagajnik predade jedan ključ predsedniku banke, a drugi zadrža kod sebe. Kerli zauze važno držanje, pa reče:

– Tako, bar je ovo prošlo na miru. – Okrenuo se ljudima koji su doneli novac i dodao: – Dobar ste posao obavili, momci. Strahovao sam da razbojnici ne izvrše prepad prilikom prenosa para.

– O ovome smo znali samo nas četvorica, predsednik železničke kompanije i njen blagajnik – odgovori Piter Fild, koji je bio odeven

kao pružni radnik, a inače je sa svojim kolegom Martinom Snolom obavljao dužnost detektiva.

– Idite do hotela i tamo se odmorite – reče predsednik banke. – Naš šerif i njegovi ljudi stražariće u banci. Nadam se da će i gospodin Remington biti u blizini.

– Svakako, svakako – žurno reče Kerli. – Za sada nema opasnosti. Važno je da razbojnicima ne dopustimo da se neopaženo uvuku u grad. Zato ću prošetati unaokolo.

– Čim se odmorimo, i mi ćemo vam pomoći, gospodine Remingtone – javi se detektiv. – Ja i Snol poznajemo neke članove bande iz »Rupe na zidu«.

– Onda požurite – odmahnu rukom Kerli. – Kratak ali čvrst san je najbolji. Izležavanje škodi ljudima.

Šerif Džons i njegova dva pomoćnika smestiše se na stolice oko kase, a predsednik banke sa činovnicima objavi prekid za ručak i oni napustiše zgradu zaključavši vrata za sobom.

Načinivši se kao da će poći u obilazak grada, Kerli, kome je jedna nova ideja sinula kroz glavu, pođe niz ulicu sa predsednikom banke i blagajnikom i upusti se s njima u živahan razgovor. Na prvom uglu predsednik ih ostavi i skrenu ka svojoj kući, a Kerli i blagajnik Smajli pođoše dalje. Najzad se Smajli zaustavi na ulazu u jednu pobočnu ulicu i pruži ruku lažnom šerifu.

– Ja ovde stanujem, gospodine

Remingtone – rekao je. – Eno, u onoj beloj kući. Čim ručam, vraćam se u banku.

– Imate lepu kuću, Smajli – odvrati Kerli. – Prilično je prostrana.

– Na žalost, u njoj stanujemo samo ja i žena – promrmlja blagajnik. – Ona je dugo bila bolesna. Nemamo dece. I sada je u postelji, jer je nazebla. Zbog toga noćas neću moći da dežuram u banci. . . moram da budem pored nje i da je negujem.

– Razume se, razume se – Kerli ga potapša po ramenu. – Dobri supružnici su danas prava retkost.

– Vi ste sigurno neženja, Remingtone – uzdahnu blagajnik. – Zato vam je lako da govorite o tome.

Rastali su se, ali Kerli ostade na uglu sve dok Smajli ne uđe u kuću. Pažljivo je osmotrio okolinu. Zadovoljan onim što je video, produžio je dalje.

Naravno, lažnom šerifu nije ni nakraj pameti padalo da motri na neke razbojнике, jer su oni bili samo plod njegove mašte. Zato je neprimetno zašao u meksičanski deo grada i obreo se pred poznatom kućom, ispred koje je na vreloom podnevnom povetarcu i lepršala potkošulja ljubičaste boje.

Šmugnuo je unutra i uskoro se našao pred plavokosim Volfom. Kerli omirisa vazduh u maloj sobici i njegovo namršteno lice se opusti. Vazduh nije zaudarao na tekilu. Volf je, znači, držao reč.

– Dakle, šta je novo? – znatiželjno ga upita ortak.

– Sve se odvija kako treba – važno odvrati Kerli. – Čitava Tularosa je progutala udicu i smatra me pomoćnikom saveznog šerifa. Pare su stigle i smeštene su u banci. Nego, imam jednu novu ideju, Volfe.

– Šta, zar opet menjaš plan? – nezadovoljno progundā Kerlijev ortak.

– Ova promena će nam olakšati posao. Znaš da smo predvideli razvaljivanje kase dinamitom, a to bi pričinilo veliku buku. Osim toga, u gradu će ostati četvorica službenika železničke kompanije koji su preneli novac. Može se desiti da i oni stražare u blizini, pa bi prilikom eksplozije sigurno dotrčali u banku i ko zna šta bi se sve dogodilo.

– U redu, u redu. Da čujem!

– Ključevi kase nalaze se kod blagajnika Smajlija i predsednika. Predlažem da se dočepamo ključa koji ima Smajli.

– Kako? – zinu Volf.

– E, to je tvoj zadatak – odvrati Kerli. – Smajli stanuje u jednoj uličici odmah iza glavne. Ispred njegove kuće video sam tri visoka platana. Kuća je bela i. . .

– Aha, znam – Volf klimnu glavom. – Tuda sam često prolazio.

– Smajli u kući stanuje sam sa ženom – produži lažni šerif. – Ona je bolesna i zbog toga Smajli noćas neće moći da dežura u banci. Shva-

taš li šta se traži od tebe?

– Treba da klepnem blagajnika i da mu uzmiem ključ, zar ne?

– Otprilike tako. To ćeš uraditi kada padne mrak. Veži njega i ženù i zapuši im usta, tako da ih do sutra niko ne pronađe. Ja ću se postarati da noćas stražarim u banci i biću tačno u ponoć kod zadnjeg ulaza, iz one sporedne uličice. Dotad moraš da nabaviš ključ i da stigneš do banke.

Kerli izvadi iz džepa masivan, zlatan časovnik, a Volf uze sa stola svoj, mnogo skromniji i od srebra. Dotali su časovnike da pokazuju isto vreme i, pošto su još malo razgovarali, Kerli napusti sobu.

Nije se odmah vratio u centar grada, već je nastavio da krstari meksikanskim delom varoši, za slučaj da ukoliko ga neko primeti, ima opravdanje. Navodno, motrio je na eventualno prikradanje razbojničke bande.

Ali je zato stigao na vreme u restoran »Kod zlatne kašike«, gde je ručao u društvu jednog činovnika iz banke. Mladi čovek je bio samac i veoma pričljiv, pa je Kerli bez mnogo truda saznao dosta zanimljivosti o poslovanju banke i prilikama u gradu. Tularosa je imala dva hotela. Jedan se zvao »Kod starog Sama«, a drugi, nešto bolji, nosio je bombasti naziv »Imperijal«. Pratioci novčane pošiljke, koji su i dalje nastavili sa svojim ulogama pružnih radnika, odseli su u skromnijem hotelu. Kerli je izab-

rao sebi sobu na prvom spratu »Imperijala«.

Posle običnog ručka, raskomotio se i legao. Sunce je polako klizilo prema zapadu kada se lažni šerif trgao iz sna i zbunjeno pogledao oko sebe. Bivši lovac na ljudske glave očigldno nije mogao da se navikne na udobnost pristojne hotelske sobe, pa mu je bilo potrebno prilično vremena da shvati gde se nalazi. Najzad je odahnuo, zagladio kosu i ustao.

Ispljuskao se na umivaoniku ne štedeći vodu i nekoliko trenutaka se kolebao da li da se obrije. Onda je odustao od toga, zaključivši da mu glatko lice više daje izgled kockara i prevaranta, nego umornog čuvara zakona koji obavlja svoju dužnost sa velikom odgovornošću.

Dok se ovo događalo u Tularosi, Buč Kasidi je grabio prašnjavim drumom. Bilo je podne i sunce je nemilosrdno pržilo, ali mladi odmetnik nije davao odmora ni sebi ni svom konju.

U Estanciji je izgubio trag Slima Kerlija i pukim slučajem je naišao na kočijaša poštanskih kola koji je primio Kerlija na izlazu iz grada. Kada mu je čovek opisao tog putnika, Buč je odahnuo znajući da je na pravom tragu.

Ali, nevolja je bila u tome što je proteklu noć proveo spavajući u preriji, dok se Kerli vozio poštanskim kolima i tako stekao veliku prednost. Zbog toga je Buč morao da stavi svog ždrepeca u Estanciji i

da iznajmi odmornog konja. Nije znao kuda je Kerli krenuo, ali, kako je linija poštanskih kola prolazila kroz Tularosu i nastavljala ka jugu za Alamogordo, odlučio je da udari istim pravcem.

Slim Kerli je, obučen i spreman, baš razmakao zavese na prozoru svoje hotelske sobe i pogledao prema ulici kada je Buč ujahao u Tularosu. Lažni šerif nije ni obratio pažnju na prašnjavog kauboja koji se zaustavio kod saluna preko puta banke i ušao unutra. Njega je više zanimao čovek pred ulazom u banku. Bio je to jedan od šerifovih pomoćnika. Džons ga je postavio da stražari. Nezadovoljan ovim otkrićem, Kerli požuri iz sobe. Baš je prelazio ulicu kada je Buč ispijao svoju drugu čašu viskija. Pogled mladog odmetnika rasejano skliznu kroz otvorena vrata prema ulici. Video je zgradu banke, jednog čoveka koji je stajao leđima oslonjen o dovratnik i prolaznike kako promiču trotoarom.

Odjednom, čaša zastade na pola puta do Bučovih usta. Na trotoar kod banke popeo se visoki čovek u elegantnom, crnom odelu i prišao onome pred ulazom. Buč je toliko puta u poslednjih dan-dva slušao opise lovca na ljudske glave da mu je u mozgu već bila urezana jasna slika preobraženog Kerlija. Kada ga je video kako razgovara na ulazu u banku, smesta ga je prepoznao.

– Znači, jurnjava je završena –

promrmlja Buč i iskapi čašu.

– Je li to nešto meni kažeš? – javi se barmen s druge strane šanka.

– Ne – odvрати Buč. – Samo sam glasno razmišljao o jednom prijatelju.

GLAVA OSMA

U banci je Slim Kerli konferisao sa šerifom Džonsom i njegovim pomoćnicima. Ovi su neprekidno dežurali od trenutka kada je novac stigao i sada se trebalo dogovoriti oko noćne straže. Imajući na umu svoje planove, Kerli predloži:

– Vi biste sada mogli da odete na večeru i da se malo ispravate. Ja ću ostati u banci. Mogli biste da me smenite negde oko dva časa izjutra ili...

– Ne, mi ćemo samo da večeramo i brzo se vraćamo – prekide ga šerif Džons. Kerlijev pogled se neprimetno smrači na ove reči, ali se smesta načini kao da mu se to sviđa.

– U redu, u redu, Džonse – rekao je. – Ja sam samo mislio da vam pružim malo više predaha. Iz sopstvenog iskustva znam da su najopasniji časovi pred zoru, jer se tada vrše pljačke.

Džons i njegovi pomoćnici, dva mlada zbunjena građanina, napustiše banku i Kerli ostade sam. Zaključao je vrata za njima i vratio se do kase. Znalačkim okom odmerio je čeličnu kutiju. Već ranije je utvrdio da je kasa starijeg tipa. Bez

obzira na to, ona se osim ključem mogla otvoriti samo dinamitom. U svom prtljagu, gore u hotelskoj sobi, lažni šerif je imao nekoliko patrona dinamita, fitilje i kapisle potrebne za paljenje. Odlučio je da ih kasnije donese ovamo, ali je glavne nade polagao u Volfa, koji je trebalo da nabavi ključ od blagajnika.

Samo dvadesetak metara od mesta gde se Kerli nalazio, stajao je Buč Kasidi i kod šanka saluna »Čelična mamuza« ispijao treću čašu viskija. Utonuo u misli o lovcu na ljudske glave, mladi odmetnik nije ni primetio četiri muškarca koja su ušla u salun i zauzeli mesta za jednim stolom pored prozora. Tek kada je barmen otišao da ih posluži, Buč obrati pažnju na njih. Izgledali su mu kao pružni radnici, u svojim plavim odelima od grubog platna, neobrijani i prljavi, pa on prestade da se bavi njima.

Ali, za stolom kod prozora vlada la je drugačija atmosfera. Samo što su se detektivi železničke kompanije, Fild i Snol, kucnuli sa kočijašem i pratiocem kola, Snolove oči se zaustaviše na Buču, koji je stajao kod šanka, i on iznenada munu laktom svoga druga.

– Šta je – nezadovoljno odvrati Fild, koji umalo nije prosuo čašu s pićem.

– Nisi zaboravio, valjda; da nam je pomoćnik saveznog šerifa danas u banci rekao da se ovde muva

banda iz »Rupe na zidu«?

– Nisam.

– E, pa, pogledaj neprimetno onog mladog čoveka kod šanka – produži Snol. – Njegovo lice mi je nekako poznato... Ako sam ga negde video, onda je to sigurno u vezi sa pomenutom bandom.

Fild prinese čašu ustima i preko njene ivice osmotri Buča. Sa ovog mesta mogao je da mu vidi samo profil, ali je zato u ogledalu iza šanka imao daleko bolju sliku mladog odmetnika. Posle nekoliko trenutaka, Fild spusti čašu na sto i promrmlja:

– I meni je to lice poznato. Nego, znaš šta. Idemo do ovdašnjeg šerifa. On sigurno ima kolekciju poternica, pa ćemo ih pregledati. Ukoliko su tvoje pretpostavke tačne, onda pare naše kompanije više nisu sigurne u banci.

Zadržali su se za stolom još neko vreme kako njihov odlazak ne bi bio sumnjiv i onda su bez žurbe napustili salun. Buč i ne pogleda za njima. Detektivi i njihovi pratioci produžiše niz ulicu. U prolazu pored restorana naišli su na šerifa Džonsa i njegove pomoćnike. Objasnili su im šta žele i zajedno se uputili u kancelariju.

Šerif Džons otključa jedan ormar i izvadi iz njega čitavu hrpu poternica. Snol i Fild se baciše na posao. Desetak minuta kasnije imali su izdvojene sve poternice koje su se odnosile na pripadnike čuvene bande iz »Rupe na zidu«.

Onda su ih natenane razgledali. Smesta su odbacili slike braće Makarti, koje su im suviše dobro bile poznate i zadržali se na nekolicini preostalih.

Fild izdvoji poternicu za Sandens Kidom, na kojoj je plavokosi revolveraš bio predstavljen prilično dobrim crtežom. Onda su uzeli poternicu izdatu za Kidom i Bučom Kasidijem. I ova je imala nacrane likove dvojice mladih odmetnika, ali u pogledu Buča sličnost je bila manja nego kada se radilo o Kidu. Ipak, neke crte su ostale pogođene i Snol odlučno reče:

– To je onaj momak iz saluna!

– Misliš Buč Kasidi? – promrmlja Snol.

Šerif Loko Džons i njegovi pomoćnici prebledeše.

– Šta! - promuca Džons. – Znači da je pomoćnik saveznog šerifa bio u pravu! Ako je čovek u salunu Buč Kasidi, onda je i glavnina bande negde u blizini. Sigurno se spremaju za napad na našu banku.

– Prvo ćemo uhvatiti tog Kasidija – reče Fild. – Šerife, dajte puške našim ljudima. Idemo da opkolimo salun kod »Čelične mamuze«. Tip ništa ne sluti.

Za tren oka Džons povadi iz soški vinčesterke i podeli municiju, pa jedan po jedan napustiše kancelariju. Šerif i njegovi pomoćnici udariše sredinom ulice da bi izbili iza saluna, dok su detektivi i njihovi pratioci uzeli na sebe ulaz u salun.

Samo puki slučaj spasao je Buča Kasidija. U stvari, on je svoje razmišljanje priveo zaključcima i na osnovu njih krenuo u akciju. Mada nije znao da u banci Tularose leži ogromna suma dolara, pretpostavljao je da lovac na ljudske glave želi da je opljačka. Isto tako, shvatio je da Kerli nastupa pod lažnom »firmom« i da koristi masku kako bi na što lakši način zgrabio pare. Možda još noćas. Zato je Buč odlučio da te noći motri na Kerlija i banku. Ali, pre toga je trebalo da pronađe neku bazu za odmor i skrovište.

Nije želeo da se smesti u centru grada, pa je pojahao konja i kroz zamršeni splet sporednih sokačića stigao do meksikanskog dela grada, gde se zaustavio pred jednom kantinom.

Nekoliko minuta razgovora sa vlasnikom gostionice bilo je dovoljno da Buč obezbedi sobu na spratu, štalu za konja i obilnu večeru sa punim izborom meksikanskih specijaliteta.

Dok je jeo vruće tortilje, iz navike je razgledao goste u kantini. To su uglavnom bili Meksikanci i zato se među njima isticao jedan visoki plavokosi čovek.

Mrak se već odavno bio spustio kada je Buč završio sa jelom i sada je natenane pijuckao kiselkasto meksikansko vino. Palo mu je u oči da onaj plavokosi pije samo vodu. Neki apstinent, pomisli Buč. Ipak, crveni nos prepun žilica go-

vorio je suprotno o karakteru nepoznatog gosta.

Ovaj kao da je čekao da mu prođe vreme do zakazanog sata, jer je svaki čas vadio srebrni časovnik iz džepa i bacao pogled na njega.

Najzad, negde oko devet časova, on ustade i izađe iz kantine. Buč plati večeru i ode do svoje sobe. Tamo je pogledao revolvere, zamenio svoju svetlu košulju jednom tamnom i izašao na ulicu.

Držeći se senke, pođe ka centru grada. Iz meksikanske četvrti Tularose moglo se lako dospeti do uličice koja se pružala iza zgrade banke. Buč je nju odredio kao cilj svoje noćne šetnje. Nešto iz iskustva, nešto po instinktu, verovao je da bi eventualni napad na banku bio izveden u njenoj unutrašnjosti, ali bi povlačenje pljačkaša svako išlo kroz zadnji izlaz i sporednom ulicom.

Da je Buč Kasidi znao koliko se njegovo ime tih časova pominjalo u Tularosi, ne bi se ovako spokojno ponašao. Detektivi Fild i Snol perfektno su izvršili prepad na salun, ali tamo nisu zatekli mladog odmetnika. Iznenađeni barmen im reče kako je ovaj nešto ranije otišao na konju ka južnoj strani grada.

– Sigurno da obavesti bandu kakva je situacija – besno reče Fild.

– Do đavola, zašto nismo požurili?! – mrmljao je Snol, dok su Loko Džons i njegovi pomoćnici gledali čas jednog, a čas drugog detektiva.

Onda šerif iz Tularose reče:

– Ne ostaje nam ništa drugo nego da udvostručimo straže u banci. Nas je trojica, zatim pomoćnik saveznog šerifa Remington i vas četvorica. Moći ćemo da odbranimo banku, bar dok nam ostali građani ne priteknu u pomoć.

– Sada je kasno da zatražimo naše ljude iz Rozvela – primeti Snol. – Stigli bi tek sutra u podne. Šerif je u pravu, Filde. Idemo do banke da se dogovorimo sa Remingtonom.

Nešto kasnije, svi su sedeli u krugu oko bančine kase i pretresali najnoviji razvoj situacije. Ali, ako su Fild i Snol bili zabrinuti zbog pojave Buča Kasidija, Kerli je jedva mogao da prikrije zaprepašćenje.

Do đavola, mislio je Kerli. Šta ako stvarno banda iz »Rupe na zidu« izvrši noćas prepad na banku i uzme pare? Ja bih morao da pucam na njih i da branim zakon. Ovako nešto zaista nisam ni sanjao. Najgore je što ne mogu ni Volfa da obavestim.

Ipak, Kerli se nadao da čuveni banditi još uvek ne znaju da su pare železničke kompanije stigle u banku i da će možda njihov napad stići kasno. Bilo kako bilo, morao je da se drži svog plana i da ga prilagođava trenutnim situacijama. Međutim, nije propustio da se i dalje pravi važan, jer su se njegova navodna predviđanja, eto, obistinila. Zato je sevnuo pogledom na še-

rifa Džonsa i grmnuo:

– A, eto, skoro sam jutros imao utisak da mi ne verujete kada sam pričao o toj bandi. Zar bih inače potegao toliki put iz Denvera samo da vidim vaš prašnjavi gradić?!

– Žalim zbog toga, šerife - pravdao se Džons. – Nemam iskustva i... Šta nam predlažete?

– Kerli je već na brzinu uspeo nešto da smisli i sada je odvratio:

– Evo šta. Nema nikakvog smisla da se svi nabijemo ovde u banci i da se branimo iz nje. Razbojnici bi mogli da ubace dinamit kroz prozor i da nas dignu u vazduh.

Na ovu mračnu mogućnost svi se zgledaše. Kerli požuri da iskoristi početni poen:

– U banci ćemo ostati ja i ova dva Džonsova pomoćnika. Vi, Filfe i Snole, sa svojim pratiocima zauzmite busije preko puta u salunu. Dvojica bi mogli da se popnu na krov i da odande puškama drže na oku prilaze banci.

– A šta ću ja? - pobuni se Loko Džons.

– Za vas imam poseban zadatak, šerife – odvrati lažni Remington. – Jedini vi ovde možete da organizujete građane na eventualnu poteru ako pljačka uspe, ili, još bolje, da se spreči izlaz razbojnicima iz grada. Nađite dvadesetak ljudi i sa njima blokirajte glavnu ulicu na severnoj i južnoj strani. Ako neko ima bolji predlog neka samo kaze.

Niko nije imao nešto bolje da iznese i Kerlijev plan jednoglasno bi

prihvaćen. Lažni šerif odahnu. Sve se odvijalo još bolje nego što je pretpostavljao. Pa, ipak, neka zebnja stezala mu je srce. Prokleta banda, nemo je škrgutao zubima lažni šerif. Ako se samo noćas pojavu, pucaću na njih bolje nego ijedan savezni šerif. Ono, Fild smatra da je taj Kasidi došao samo da izvidi situaciju. To bi značilo da banda tek sprema akciju i možda je noćas neće izvesti.

Umiren, Kerli posla svoje potčinjene na određena mesta. Fild i Snol se umešale među goste u salunu i zauzeše mesto za stolom kod prozora. Kočijaš i njegov pratilac uspenitraše se na krov lokala i polegaše odmah iza ograde. Džons otrča da obezbedi blokadu ulice, a na polasku Kerli ga još opomenu:

– Ukoliko se banda pojavi, neka vaši ljudi ne otvaraju vatru sve dok ne pripucamo mi odavde i oni iz saluna. Pa i tada jedino ako zaključite da smo u škripcu. Inače ih sačekajte kada se budu povlačili i oborite ih s konja.

– Ne brinite – odlučno reče Džons i nestade.

Kerli zaključa glavna vrata banke i obrisa oznojeno čelo. Ono glavno pošlo mu je za rukom. Niko se nije prisetio zadnjeg ulaza u banku, a tačno u ponoć on će biti tamo da pusti Volfa sa ključem od kase.

Bacio je pogled na veliki bančin časovnik na zidu. Već je bilo pola

deset. Kerli izvadi cigare iz džepa i ponudi Džonsove pomoćnike, pa se onda zavalj u jednu stolicu i poče da odbija dimove, dok su ga mladi ljudi s poštovanjem gledali.

Samo nekoliko minuta kasnije, Buč Kasidi se pojavio u uličici iza banke. Svet koji je stanovao u kućama duž ulice već je bio večerao i plegao, tako da se samo ponegde mogao videti osvetljeni prozor.

Praveći se da prolazi svojim poslom, Buč sporim koracima obiđe ogradu zadnjeg dvorišta banke. I pored odsustva mesečine, njegove oštre oči, već naviknute na mrak, utvrdile su da tu nema prikrivenih stražara. To ga je začudilo. Možda lovac na ucenjene ljude i ne pomišlja ništa za ovu noć, ili je toliko vešt da je ubedio lokalne čuvarе reda kako banci ne preti nikava opasnost?

Zauzet ovom zagonetkom, Buč stiže do kraja ulice i ispod jednog krošnjastog drveta zastade. Zapalio je tanku cigaru i šakom krijući žar pušio i razmišljao. U tamnoj košulji on se prosto slio sa stablom drveta ispod koga je stajao. Samo je pokoja mačka u retkim razmacima pretrčavala ulicu i gubila se u dvorištima, dok bi noćni povetarac donosio dečji plač iz obližnjih kuća.

Bučova cigara već je dogorevala kada do njegovih ušiju dopre bat nećijih koraka. Mladi odmetnik se sasvim priljubi uz drvo, ali prolaznik skrenu na uglu i nestade u su-

sednoj ulici. Sa ovog mesta Buč je mogao da motri na prilaze dvorišta banke i okolne sokačice. Zato je odlučio da sačeka dalji razvoj događaja.

U banci je Slim Kerli nervozno šetkao. Vreme mu je suviše sporo prolazilo. Pokatkad bi opipao unutrašnje džepove svog kaputa, gde su se nalazile tri kratke šipke dinamita, kapisle i komad fitilja. Za slučaj da Volf ne nabavi ključ kase, ova količina je bila dovoljna da je razvali. Šta će se posle toga dogoditi ni sam Kerli nije mogao da predvidi. Desperados po prirodi, on je računao da zgrabi novca koliko može i da onda u opštoj gužvi nekud umakne. Uostalom, u dvorištu one adobe čekala su ga dva dobra konja spremna za jahanje.

Oko pola dvanaest i posle šeste cigare, Kerli oseti da mu je jezik skoro sasvim izgoreo od duvana, a da mu se dlanovi znoje od uzbuđenja. Džonsovi pomoćnici jedva su se borili sa snom i, pošto čitavog dana nisu imali odmora, sada su klimali glavama i dremuckali.

Kerli ih nije opominjao na budnost, jer mu je ovakvo stanje išlo u prilog. U deset do dvanaest on ustade i na prstima priđe jednom pomoćniku, pa mu spusti ruku na rame. Ovaj otvori oči i htede nešto da kaže, ali mu Kerli rukom zapuši usta prosiktavši:

– Pst! Ni reči! Čini mi se da se neko šunja u zadnjem dvorištu.

Idemo da pogledamo.

Iako je svetlost lampe na stolu bila prigušena, Kerli vide kako je mladi pomoćnik lako prebledeo. Njegov drug je i dalje dremuckao na stolici u uglu. Kao u transu, pomoćnik pođe ispred Kerlija i njih dvojica se nađuše kod vrata koja su vodila iza banke. Ona su bila načinjena od debele hrastovine i ojačana okovom, dok je ključ u masivnoj bravi namerno bio ostavljen kako bi se sprečilo da neko kalauzom ne pokuša da je otvori sa druge strane. Kerli priljubi uvo uz vrata i načini se kao da osluškuje.

Pola minuta posle toga on podiže glavu i daje znak pomoćniku da mu priđe.

– Mislim da je neko s druge strane. Čini mi se da sam čuo disanje. Poslušaj i ti, sinko.

Pomoćnik smače šešir s glave i malo se saže, pa nasloni uvo kod same ključaonice. Kerli uzmače jedan korak, trže teški kolt iz futrole i u sledećem trenutku drška oružja pogodi pomoćnika iza uva.

Ne pustivši ni glasa, mladi čovek polete ka podu, ali ga Kerli hitro prihvati i bez šuma položi dole. Onda ga je odvukao na drugi kraj hodnika, gde se nalazila mala prostorija za ostavu. Unutra Kerli izvadi iz džepa dva kratka komada debelog konopca i njima spretno veza ruke i noge pomoćniku. Vratnom maramom zapušio mu je usta i onda ga položio u ugao iza nekih starih stolica i kutija.

Obavivši ovo, Kerli se vratio do prostorije gde se nalazila bančina kasa. Drugi Džonsov pomoćnik je još uvek dremao. Lažni šerif priđe lampi na stolu i skoro sasvim utuli plamen u njoj, tako da je u prostoriji zavladao mrak. Na prstima se primakao pomoćniku i ponovo se odigrala malopredašnja scena.

Udarac teškog kolta potmulo odjeknu i pomoćnik se samo opusti u stolici. Ruke mu ostadoše mltavo da vise sa obe strane naslona. Kerli se saže i prebaci ga preko ramena. Malo povijen pod tim tereotom, ode do one ostave.

Za dva minuta i drugi pomoćnik je bio upetljan i smešten na suprotnom kraju od svog kolege. Kerli, prilično zadihan od napora, zatvori vrata ostave za sobom i onda kresnu šibicu. Izvadi je svoj zlatni časovnik iz džepa. Bilo je tri minuta do dvanaest.

– Odlično – promrmlja lažni šerif. Ali ga onda sumnja šteže oko srca. – Da li je i Volf obavio svoj posao?

Mučen nestrpljenjem, on ode do zadnjih vrata i polako okrenu masivni ključ u bravi. Dobro podmazani mehanizam jedva škripnu. Kerli pritisnu kvaku i vrata se odškrinuše za santimetar ili dva.

Virnuo je napolje. U prvi mah sve mu je izgledalo crno, ali onda poče da razaznaje predmete u dvorištu. Video je deo ograde prema ulici i svoju pažnju usredsredio na tu stranu. Zato umalo nije pao od

iznenađenja kada mu je skoro porred same glave odjeknuo prigušeni šapat:

– Kerli! Ja sam.

Lažni šerif se pribra, naglo otvorivrata i Volf upade unutra. U sledećem trenutku ključ je bio okrenut u bravi i dva ortaka se nađoše licem u lice.

– Šta je bilo? - prosikta Kerli.

Volf baci pogled prema unutrašnjosti banke i onda bez reči izvadi ključ i gurnu ga Kerliju pod nos. Lažnom šerifu srce počebriže da kuca. Promrmljao je:

– Odlično, Volf! Ja sam ovdesredio. Možemo da pređemo na glavni posao. Treba požuriti.

– Zašto? - raspitivao se Volf. – Pa, ove niko neće primetiti sve do jutra.

– Pojavili su se ljudi iz bande braće Makarti – progundak Kerli. – Još bi moglo da se desi da i oni noćas stignu ovamo.

Volf se više nije raspitivao. Ispod kaputa je izvukao dve platnene vreće. Zatim Kerli otključakasu, pa počese da trpaju svežnjeve novčanica u vreću. Na kraju su ih uvezali komadom kožnog remena i Kerli se iznenadi kada je ponovopogledao na sat i ustanovio da je tek prošlo petnaest minuta posle ponoći.

Dok su išli prema vratima, Volf mu je pričao:

– Imao sam lak posao. Blagajnik je već bio zaspao. S njegovom ženom bilo je još lakše. Umalo nije

umrla od straha kada me je videla sa maramom preko lica. Sigurno ih neće pronaći do sutra.

Kerli otključa zadnja vrata i promoli glavu napolje. Sve je bilo mirno. Prvo je pustio Volfa da pređe preko mračnog dvorišta, pa je onda zaključao vrata i ključ strpao u džep. Vreću sa novcem držao je priljubljenu uz telo i u pomrčini se nije moglo primetiti da nešto nosi.

Volf ga je čekao u mračnoj uličici. Žurnim koracima zaviše kod prvog ugla i onda se uputiše ka meksikanskom delu grada. Uz put nisu nikoga sreli. Samo ih je uznemiravao lavež pasa iz obližnjih dvorišta. Mada se Kerli neprekidno osvrtao, ništa sumnjivo nije primetio. Kod nekog žbunja on izvadi iz džepa ključ od bančinog sefa i baci ga u korov.

U pola jedan već su stigli da odobe koja je Volfu služila kao sklonište. Za trenutak su osluškivali, ali domaćin Meksikanac je hrkao u svojoj sobici. Nisu oklevali. Osedlani konji nalazili su se ispod male nastrešnice iza kuće. Kerli i Volf privezaše vreće iza sedla i onda ih povedoše na ulicu.

Stotinak metara dalje, popeše se na konje i u laganom kasu ostaviše za sobom siromašne kućerke meksikanske četvrti. Tek kada je osetio povetarac iz pustinje na svom užarenom licu, Kerli odahnu i reče:

– Sada pravo u sklonište. Jedva čekam da se opustim i potegnem malo dobrog viskija.

– I ja – složi se Volf.

Mamuznuli su konje i plemenite životinje produžiše u dugačkim skokovima. U ušima im je samo odjekivao topot kopita.

Kerli je bio ubeđen da im do jutra ne preti nikakva opasnost i zato je tiho zviždukao, pazeći samo na poznate markacije koje su označavale put do skrovišta.

Buč Kasidi je video Volfa kako preskače ogradu bančinog dvorišta i pritrčava zadnjim vratima. Sada je tačno znao da ga njegovo predosećanje nije izneverilo. Petnaest minuta kasnije dve ljudske prilike pojaviše se u uzanoj uličici i onda zaviše iza ugla. Lak kao mačka i isto tako nečujan, Buč pođe za njima.

Nije se iznenadio kada ona dvojica skrenuše ka meksikanskoj četvrti i onda se izgubiše u dvorištu jedne kuće, jedva petnaestak metara daleko od kantine gde je on bio odseo.

Ne oklevajući ni trenutka, Buč obide zgradu kantine i nađe se u maloj štali iza nje. Ždrebac ga dočeka prijateljskim rzanjem. Buč skide sedlo sa kuke i prebaci ga životinji na leđa. Baš je bio gotov sa sedlanjem konja, kada je čuo topot kopita u blizini. Hitro je izveo konja na uličicu, okrenuo se u pravcu odakle je dopirao zvuk i spazio dva konjanika kako nestaju iza čestara.

Buč se baci u sedlo. Jahao je oprezno, pazeći da im se suviše ne približi. Kod poslednjih gradskih

kuća morao je da se zaustavi kako bi po odjeku kopita ocenio kuda su se ona dvojica uputila.

Utvrdivši pravac, on mamuznu ždrepcu i ovaj polete kao da ima krila.

GLAVA DEVETA

Slim Kerli i Volf posle pola časa jahanja skrenuše pravo na jug i u sledećih tridesetak minuta stigoše u blizini mesta gde se nalazilo njihovo tajno skrovište. Tle je bilo kamenito i konjska kopita nisu ostavljala skoro nikakvog traga. Onda Kerli ugleda jednu grupu kamenih gromada. Odahnuo je.

Ubrzo stigoše do gromade i tu sjahaše. Onda Volf pođe napred. Povelili su konje za sobom i prvo se probili kroz gusti čestak bodljikavih meskvita, da bi najзад stigli do samih gromada.

Volf pođe duž zida i odjednom nestade zajedno sa konjem.

Kerli u prvi mah nije mogao ništa da vidi. Onda natrapa na jednu pukotinu u stenama, jedva toliko široku da se konj može da se provuče kroz nju, a da mu pri tom oštiri vrhovi ne izgrebu slabine. Usek se pružao otprilike dvadesetak metara u dubinu gromade i naglo završavao tamnim otvorom, nešto širim i samo malo višim.

Kerli zastade pred otvorom, ali baš tada iz mraka blesnu neka svetlost i on ugleda Volfa kako drži buktinju u ruci.

Lovac na ljudske glave se skoro ohaldio od straha i bilo mu je potrebno prilično vremena da se povrati.

Tada vatra liznu sa nasmoljene buktinje i obasja prilično veliku pećinu, koja je morala imati bar desetak metara dužine i isto toliko širine. Duž jednog zida nalazila su se dva drvena ležaja, a desno od njih, pribijene uz stenu, videle su se police prepune namirnica i boca.

Kerli se obazre oko sebe i zadovoljno klimnu glavom. Onda reče ortaku:

– Dobro je. Ovde nas neće naći, pa makar i zemlju preorali.

– Ovde nas neće ni tražiti – odvrati Volf. – Drum koji vodi iz Tularose za Alamogordo jedva da je milju daleko odavde. Čak ni najpromućurniji šerif neće pomisliti da bi se neko krio ovako blizu druma.

Volf mahnu rukom prema suprotnom zidu pećine i Kerli tek tada vide primitivne crteže prastarih stanovnika.

Rasedlali su konje i privezali ih u jednom kraju pećine, gde je Volf načinio drvene jaslje.

Kerli spusti na sto vreće sa novcem, a Volf donese sa police bocu viskija i otčepi je. Potegli su nekoliko gutljaja onako iz boce. Zatim Kerli odveza uzice sa vraća, pa izruči na sto svežnjeve novčanica.

Neobičan prizor gomile novca, osvetljen drhtavim plamenom

buktinje, delovao je pomalo sablasno. Ortaci sedoš na klupe i zagledaše se u hrpu dolara pred sobom.

– Hoćemo li da čekamo jutro, ili da odmah prebrojimo pare? – upita Volf.

– Odmah – odvrati Kerli i ponovo se maši boce. Žestoko piće mu je sada bilo neophodno, jer su mu nervi bili napeti.

Uskoro se u pećini moglo čuti samo šuštanje novčanica i rskanje zobi pod zubima konja, koji su malo pažnje obraćali na ljudsku pohlepu pored njih.

Zaneti brojanjem, ortaci su zaboravili sve oko sebe. Tako nisu ni primetili kako su oba konja odjednom prestala da jedu. Njihov životinjski instinkt upozoravao ih je na nečije strano prisustvo. Tog prisustva Kerli i Volf postali su svesni tek kada je u pećini odjeknulo škljocanje zapetog kolta.

Oni se skameniše i onda polako okrenuše glave prema ulazu u pećinu. Skoro izvan domašaja svetlosti buktinje, upola sakriven u senci, stajao je jedan čovek.

– Do đavola! – jedva izusti Kerli.

Čovek kroči napred i pojavi se u krugu svetlosti. Sada su ortaci mogli da vide nasmešeno, mladačko lice osobe koja im je ličila na običnog kauboja, ali čije su oči imale čeličan odsjaj, isti onakav kakav se video i na cevi uperenog revolvera.

– Već nekoliko minuta uživam

zajedno s vama – odjeknu glas nepoznatog. – Žao mi je, ali moraću da vas prekinem u tom divnom poslu. Žuri mi se.

– Ko si ti? – zaurla Kerli i munjevito trže kolt iz futrole.

Njegovo oružje bilo je jedva upola izvučeno iz futrole kada iz revolvevera nepoznatog sevnu plamen i Kerli oseti oštar ubod olovnog zrna i mišicu. Zateturao se i čitava desna strana tela nekako mu klopu. Onda se skljkao na klupu. Ostao je tamo da sedi, prosto ne shvatajući šta se događa.

– Slične pokušaje sledeći put kažnjavam oštrije – reče mladi čovek.

Volf se tek sada povrti od iznenađenja i reče:

– Kako si nas pronašao? Ovo skrovište... – umukao je i malo bolje pogledao došljaka. Onda je uzviknuo: – Pa, ja sam tebe negde već video! Dabome, sinoć u kantini kod Migela! Je li tako?

– Tačno – klimnu glavom stranac. – A što se tiče tvog prijatelja, njega poznajem već daniima. Još od trenutka kada je u Bermaljlil doveo jednog ubijenog čoveka. On se verovatno tog još seća.

Kerli preblede na ove reči, htjede nešto da kaže, ali se samo uhvati za ranjenu mišicu. Pri tom mu se kaput otvorio i Buč spazi poznatu značku pomoćnika saveznog šerifa na njegovim grudima.

Sada je shvatio čitavu igru lovca na ljudske glave. Produžio je da se

osmehuje i rekao:

– Znači, prljavi lovac na ljudske glave postaje savezni šerif, a? Ta značka ti je, dakle, otvorila put do bančine kase u Tularosi? Bogami, plen je lep. Koliko tu ima zelenih novčanica?

– Proklet da si! – kriknu Kerli.

– Došli smo do sto pedeset hiljada dolara – spremno odgovori Volf.

Buč Kasidi mahnu revolverom i naredi:

– Ti, prijatelju, veži ovog ranjenog dželata. Samo brzo! Pre toga, okreni mi se leđima.

Volf ga posluša. Buč mu hitro priđe i oduze revolver, pa ga gurnu prema mestu gde su konji bili vezani. Pošto je razoružao i Kerlija, on dodade:

– Uzmi laso sa svog sedla i dobro ga upetljaj.

Za nekoliko minuta Volf je pedantno obavio ovaj zadatak i Kerli, koji nije prestajao da šipa kletve, se nađe na postelji uvezan kao kobasica.

Onda je Buč sam vezao Volfa i smestio ga na drugu postelju. Sa police je skinuo neku kesu punu bakaluka, ispraznio je i komadićem olovke našvrljao na njoj kratku poruku.

Sa gomile novčanica Buč odabra pet svežnjeva, u kojima je bilo ukupno deset hiljada dolara, strpa ih u džepove kaputa i pantalona i onda ugasi buktinju. Bez reči je napustio pećinu, ostavivši vezane

razbojnice u krajnjoj nedoumici.

Napolju je već polako svitalo. Buč se pope na svog ždrepcu i potera ga prema jugu.

Samo malo kasnije izbio je na drum koji je vodio za Tularosu. Tu je zastao, kolebajući se šta da preduzme. U prvi mah namercavao je da se vrati u grad i nekako obavesti šerifa gde se nalaze opljačkani novac i razbojnici.

Srećom, odustao je od te namere. Nije znao da ga traže u Tularosi kao pripadnika bande iz »Rupe na zidu« i samo bi uleteo pravo u ruke šerifu Loko Džonsu i detektivima železničke kompanije.

Ali, providenje mu posla u susret najbolje rešenje. Sa prvim zracima sunca, on ugleda jednog Meksikanca koji je jahao na mazgi, natovarenoj povrćem i grnčarijom. Čovek je žurio da što ranije stigne u grad i proda svoje proizvode.

– Buenos dias – pozdravi ga Buč i bronzano Meksikančevo lice razvuče se u osmeh. Natucajući španiski, mladi odmetnik upita seljaka: – Znaš li ko je šef policije u Tularosi? Sigurno tamo često odlaziš?

– Si, senjor – Meksikanac žurno klimnu glavom. – To je senjor Džons. Ja ga viđam svakog četvrtka, kada nosim robu u Tularosu.

– Odlično – osmehnu se Buč.

Opet je uzeo komad olovke iz džepa i na parčetu hartije napisao sledeću poruku:

»Šerifu Džonsu, Tularosa.

Ako vas zanima gde se nalazi opljačkani novac iz vaše banke, smesta krenite putem za Alamogordo. Posle jednog časa jahanja, ugledaćete u ravnici kamene gromade, koje su vam sigurno od ranije poznate.

Probijte se kroz čestir sa južne strane gromade i otkrićete usek koji vodi u jednu pećinu. U njoj se nalazi opljačkani novac, a sa njim izvesni lažni šerif, koji vam je odlično poznat, i njegov ortak, koga sigurno ne znate. Donosiocu ove poruke dajte pet dolara nagrade u moje ime.

Jedan prijatelj pravde«

Buč presavi cedulju i tutnu je Meksikancu u ruke. Izvadio je iz džepa zlatnik od deset dolara i dao ga zaprepašćenom čoveku. Ovaj prosto nije mogao da poveruje svojim očima i mislio je da mu se priviđa. Onda se trgao i malo došao sebi, jer je čuo kako mu mladi čovek govori:

– Pobacaj tu robu sa mazge, amigo, i što brže možeš kreni u Tularosu. Predaj ovu hartiju senjoru Džonsu i objasni mu gde smo se nas dvojica sreli. Reci mu da je tu u blizini mesto koje treba da potraži. On će ti dati još pet dolara za tu uslugu. Požuri!

Meksikanac nije dvaput pitao. Zbacio je košare sa mazge u prašinu, smestio se na njena gola leđa i

odjezdio prema tularosi.

U Tularosi je vladao pravi haos kada je u glavnu ulicu na mazgi okupanoj penom ujahao meksi-kanski seljak. On je video gužvu pred zgradom banke, ali je nastavio dalje, znajući da se šerif Džons obično nalazi u kancelariji.

Srećom, primetio je Džonsa na trotoaru pred Bankom, pa je smesta zaustavio mazgu. Zatim je skočio sa nje i pritrčao predstavniku zakona. Jedva se probio kroz grupu uzbuđenih ljudi koji su bučno razgovarali i mlatarali rukama. Seljak je brzo shvatio da se nešto krupno dogodilo u gradu.

– Senjor Džonse! Senjor Džonse!
– poče Meksikanac da viče, vukući šerifa za rukav.

Ovaj htjede da ga odgurne od sebe, ali onda zastade. Video je da je čovek uzbuđen i da ima nešto da mu kaže.

– Imate vest, šerife. Čovek koji mi je dao ovu cedulju rekao je da je stvar hitna i da ću od vas dobiti pet dolara kao nagradu.

Džons mahinalno uze pruženu cedulju. Otvorio je i počeo da čita. Naglo je prebledeo i dreknuo svojim pomoćnicima, koji su zavijenih glava stajali u blizini:

– Momci, na konje! Brzo!

Onda je pozvao i detektive Filda i Snola, rekavši im: – Pođite sa mnom. Izgleda da nije sve propalo.

Fild i Snol su bili dovoljno prekaljeni ljudi da ne postavljaju nepotrebna pitanja u odlučnim tre-

nucima. Samo nekoliko minuta kasnije, pet jahača je u galopu izjurilo iz tularose.

Za manje od jednog časa stigli su do mesta na drumu sa koga su se videle kamene gromade u daljini. Posle kraćeg pretraživanja pronašli su ulaz u pećinu i tamo im se na svetlosti upaljenih šibica ukazala gomila dolarskih novčanica na stolu.

Zatim su spazili dva para usijanih očiju koje su ih posmatrale iz ugla pećine. Neko je upalio buktinju i pri njenoj svetlosti Fild ugleda cedulju koju je Buč ostavio odmah pored novca. Pročitao je poruku i onda viknuo šerifu Džonsu, koji nimalo nežno počeo da odvezuje ranjenog Kerlija.

– Šerife, znate li ko je sve ovo izveo? Niko drugi do Buč Kasidi, član bande iz »Rupe na zidu«. Ko bi to rekao?!

– Šta?! – zinu Džons.

Kerli je takođe bio zabezeknut.

– Da, baš on – potvrdi Fild. – Uzeo je samo deset hiljada dolara za putne troškove, kako ovde piše. Bogami, direktor naše kompanije će se prvo obradovati kada čuje za povraćeni novac, a onda ne garantujem za njegovo srce dok mu budem objašnjavao ko je sve ovo učinio.

– Bogami, to su lepi putni troškovi – promrmlja Snol i malo se zamisli.

Fild ga veselo pljusnu po rame-nu i reče:

– Sitnica, prijatelju. Toliko vjerojatno iznosi nagrada koju ćemo dobiti za ovog lažnog šerifa i njego-

vog ortaka. Lično želim Buču Kasidiju da veselo potroši pare. Pošteno ih je zaradio.

KRAJ

**U SLEDEĆEM
BROJU**

PUCNJI U PODNE

